

Giới thiệu Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em

Thể loại: Ngôn tình

Nếu biết trước được rằng định mệnh của ta trên trái đất này thì ta đã biết được giới hạn cuộc sống.

Gặp gỡ là một cái duyên và đi qua đời nhau chính là một định mệnh.

Định mệnh có thể giúp ta gặp ai đó trong đời nhưng cũng có thể đưa người đó đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Định mệnh bắt đầu

Thường ngày chúng ta vẫn tìm cho mình một người lý tưởng để làm người yêu, hay đặt ra những kiểu người nhất định. Mà không hay biết rằng, người chúng ta cần lại đến một cách âm thầm và khi nhận ra thì họ đã đi qua đời ta như cách mà họ đến.

*Tình yêu là hình tròn bởi vì tình yêu không bao giờ có bắt đầu và kết thúc, bạn cứ đi và đến một ngày, bạn sẽ phải quay trở lại nơi mà bạn bắt đầu. Nó gặp được hân trong một chiều mưa, nơi cái lạnh bao vây khắp người nó cũng như trái tim từ lâu đã không biết yêu. Nhưng chính thứ gọi là định mệnh lại đưa họ gặp nhau. Tình yêu tồn tại không chỉ cần định mệnh, duyên mà ở lại hay đi là phụ thuộc vào cách **ta nắm lấy**.****

Bối Từ Hy Bước ra khỏi ""ZOO"" trời bắt đầu sấm rẹt, mây đen ùn ùn kéo tới, chắc hẳn sắp có cơn giông. Đang nghĩ miên man nó chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng chạy ra bến xe buýt.

- BÁC TÀI ịịịịịịị, còn cháu,... đợi cháu..... (cứ thế nó chạy đuổi theo chiếc xe buýt, vừa chạy vừa hét, thế nhưng xe không dừng lại, xe đã chàn vào dòng người tập lập và tức là nó không kịp lên chuyến xe cuối cùng về nhà.)

Lúc này mọi người vội vàng về nhà, hay tìm nơi trú mưa. Chỉ còn nó ngồi bệt ra vỉa hè, thở gấp gấp. Do lúc nãy dồn hết sức đuổi theo chiếc xe đó lên giờ không còn sức mà đi tiếp. Nó lấy một hơi dài, để đứng dậy....

- Auuuu ui (nó hét lên, rồi nhìn vào cái chân đang chảy máu. Nó bây giờ không chỉ không đủ sức về mà sức đứng dậy bây giờ cũng không có.

Tự nhiên nó thấy nhớ mẹ cha. Nó sờ chiếc balo con thỏ ra, lấy điện thoại gọi cho họ. Chợt nhớ ra điện thoại của nó đang ở quán sửa chữa. ""trời nhất định không tuyệt đường người"" nó nghĩ vậy, nó cố tìm ra cách, cố tìm người giúp đỡ nhưng họ đang vội vã tìm chỗ trú mưa, đâu còn tâm trí để ý tới nó. Nó chỉ còn cách tự thân vận động, nó cố hết sức bước đi nhưng chỉ được vài bước. Nó không thể, chân nó rất đau. Trời mưa lạnh hạt hơn đường phố vừa nhộn nhịp làm sao giờ sao lại vắng tanh thế. Nó cứ ngồi bất động ở vỉa hè, mưa làm ướt hết nó. Trông nó giờ đây trông thật tệ mướt mẫm tái nhợt không biết là do mất máu hay do mưa nữa. Nó vẫn ngồi ôm hi vọng ai đó đi qua sẽ cho nó gọi nhờ cuộc điện thoại. Giờ trời đang mưa một bóng người cũng không thấy, lấy đâu ra người thế đây.)

- ""Thượng đế ơi! Phải tiên xử xuống giúp con đi. Con hứa sẽ thay đổi, sẽ nghe lời hơn. **TÔI LẮNG TỬ HY XIN THỂ AI GIÚP TÔI LÚC NÀY, TÔI SẼ LẤY THÂN MÌNH TRẢ ƠN.**""

Nó vừa nói vừa gục tay ra hứng mưa. Tự cười chính bản thân mình thật ngốc, cầu xin một thứ không có thật. Nhưng giờ ngoài thượng đế, THỂ THỐT RA nó chẳng biết phải nhờ sự giúp đỡ của ai cả.) vừa dứt lời thể thốt thì nó nhìn thấy một người tay cầm chiếc ô đen, thần nhiên bước đi. Nó mừng thầm trời giúp ta, vậy là được cứu rồi. Hân thần nhiên tản bộ dưới trời mưa, chợt nhìn thấy nó. Ánh mắt hân nhìn nó chỉ vài giây rồi chuyển qua chỗ khác, xem như không. Hân cứ vậy đi tới, và đi qua chỗ nó 1 bước, 2 bước, &....

- ""BUÔNG ĐÔI TAY CÔ RA"" - AK... thì ra nó đã nhanh chóng tóm được ống quần hân, vật lên hân mới dừng lại, ánh mắt phát ra những tia băng lạnh buốt khiến nó phải sợ nhưng nó quyết định không buông tay ra. Nó nhìn hân rồi nhìn xuống chân nó.

- "Xin hãy giúp tôi. Tôi sẽ rất biết ơn anh."

Đối nghịch với vẻ dịu dàng ôn nhu của nó. hân chẳng thèm nhìn cô mà nói: - ""Không. Cô tìm nhầm người rồi, tôi không phải nhà từ thiện. ""

Câu nói của hân làm nó bàng hoàng nó dường như chưa bao giờ gặp phải người lạnh lùng và vô tâm đến thế. Dù hân có thế nào thì nó cũng sẽ không buông tay ra, để hân đi. Không hiểu tại sao nhưng nó lại có cảm giác sợ mất hân, sợ hân bỏ cô một mình.

- ""Cho tôi gọi nhờ cuộc điện thoại khó đến thế sao. Nếu anh không cho tôi mượn tôi sẽ không buông tay đâu, sẽ bám chặt anh đến chết. làm ma tôi cũng sẽ bám chặt lấy anh.... ""(nó đôi giọng, cầu xin không được chuyển sang đe dọa)

- TÔI KHÔNG ĐEM ĐIỆN THOẠI BÊN NGƯỜI. - Câu nói của hân như tiếng sét bên tay. Nó buông lỏng bàn tay đang bám lấy chân hân ra. Hân

thấy vậy rồi thân nhiên liền bước tiếp, bước được 3 bước.

Hắn đột ngột quay lại, nhanh tay đưa ô cho nó rồi diu cô lên lưng. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn cồng một cô gái. Nó ngạc nhiên nhưng rồi cũng quàng tay vào cổ hắn. Bám chặt đến nỗi làm hắn khó thở. Quần áo nó ướt sũng, đầm trên vai hắn, cũng làm quần áo hắn ướt theo luôn.

Cả thế giới bỗng như ngừng lại tìm nó và hắn đều đang đập mạnh. Loạn nhịp sao...? Chắc vậy!

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Có duyên thì sẽ gặp lại.vậy không duyên thì sao ?

Cứ thế hắn cồng nó trên lưng, thong thả đi. Vì muốn giữ khoảng cách với hắn lên nó đành chịu dính mưa vậy. Đành nào chẳng ướt rồi, ướt thêm chút nữa cũng không sao. Nghĩ thế lên nó trức hết cái ô để che cho hắn. Trên lưng hắn, nó có cảm giác rất rất thoải mái, an toàn nữa. Mùi hương trên người hắn cũng làm nó mê mẩn cả người.

- ""Người đủ chưa...?"" - Hắn bực bội nói. Hóa ra là nó cứ hít mùi hương trên người hắn làm hắn khó chịu.

Đang bị mùi hương lôi cuốn, câu nói của hắn làm nó giật mình....

- Hà... hà... Lúc này Anh nói gì tôi không nghe rõ.

Hắn rất gét phải nhắc lại điều gì hai lần lên hắn im lặng không đáp lại câu hỏi của nó, nên chuyển chủ đề:

- ""Đằng kia có một phòng khám, chúng ta đến đó.""

Nó bắn khoăn không biết hắn nói thế làm gì. Hay là hắn muốn vứt nó ở chỗ đó, để nó tự bắt xe về. Hay hắn mệt quá muốn đường đó nghỉ ngơi.... nó ko hiểu ý của hắn.

- ""Dừng ở đó để làm gì, sao không đi tiếp...., anh mệt rồi hà, muốn vứt tôi ở đó ak,.... bỏ ló ba la."" - Nó nói hết suy nghĩ của nó cho hắn biết, đáp lại hàng loạt câu hỏi dài dòng của nó, hắn chỉ nhếch môi cười, không nói gì hơn.

Hắn không thích nói chuyện đặc biệt không thích giải thích. Tính hắn như vậy kiêu kì, kiêu cả cười... hắn thường dùng im lặng, hay ánh mắt để trả lời.

- ""Đến nơi rồi cô không định xuống khỏi lưng tôi sao?"" - Vẫn cách nói lạnh lùng đó, không biết hắn lạnh lùng bẩm sinh hay do nhân tạo.

Nó đang nghĩ mông lung, một lần nữa lại bị câu nói của hắn làm cho giật mình. Vô thức trượt khỏi lưng hắn, chân nó liền đặt ngay xuống đất & thế là:

- AUhhhhh uiiiiii... - ""Nó hét lên tiếng hét lần này khác trước không bị loãng ra nữa, mà còn vang hơn bởi hắn và nó đang ở trong phòng khám nhỏ. Tiếng rú làm hắn & mấy bác sĩ cảm thấy tức tởm. Để nó gào thét ở đó, hắn đi gọi bác sĩ đến khám chân cho nó.

Cầm điện thoại của bác sĩ đi ra ngoài 15" sau, lúc này chân nó đã lấy hết mảnh thủy tinh và sát trùng cẩn thận. Cũng lúc đó hắn đi vào, nó ngây mặt ra nhìn hắn không chớp mắt. Tự hỏi tại sao trên đời lại có người đẹp trai đến thế! Khuôn mặt anh tuấn hoàn hảo, cực hoàn hảo mới đúng... hoàn hảo level max, chiếc áo phông trắng bị dính mưa hiện lên body 6 múi. Phải chăng hắn là thiên thần mà thượng đế phái xuống giúp nó. Nó nuốt nước bọt ực ực.... Vẫn thái độ đứng đưng hắn nói:

- ""Băng bó xong rồi thì đi thôi.""

Lúc này chân nó đã đỡ rồi không cần phải cồng, hắn cầm chiếc ô che cho nó. Khoảng cách của hai người giờ đây rất gần dường như có thể nghe thấy tiếng hơi thở của nhau.

- ""KÍT,..... KÍT...."" - Tiếng xe BMW - 2 chiếc xem BMW dừng lại, hắn mở cửa chiếc xe thứ nhất cho nó, rồi chỉ vào trong. Nó biết ý của hắn lập tức lên xe, với hàng loạt câu hỏi trong đầu. Xe chuẩn bị rời bánh, nó liền mở cửa kính xe nói lớn:

- ""Anh tên gì...? ở đâu..? ak, Tôi tên TỬ HY có ơn phải trả anh cho tôi biết, tôi nhất định sẽ báo đáp.""

Hắn đưa qua cửa chiếc ô cho nó rồi nói:

- ""Cầm lấy,..... CÓ DUYÊN SẼ GẶP LẠI."" - Nhếch môi cười - Hắn cười, cười với nó, thật đáng ngạc nhiên. Hắn bình thường đã rất rất soái ca rồi, giờ lại thêm nụ cười nữa thật là ko thể miêu tả hết vẻ đẹp của hắn, chỉ có thể nói hắn bây giờ giống như một thiên thần thực sự.)

- ""KHÔNG DUYÊN THÌ SAO?"" - Nó ngu ngốc hỏi hắn câu đó. Hắn không đáp lại chỉ ra hiệu cho xe nó xuất phát, nhanh chóng lên chiếc xe BMW thứ 2.....

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Như là cơn gió thổi qua cuộc đời nhau, rồi vụt biến mất

Chiếc xe BMW dừng ở con phố quen thuộc nơi nó ở. Trời vẫn còn mưa lất phất vài hạt. Nó nhanh tay mở cửa xe, động tác đầu tiên của nó là bật ô - cái ô màu đen mà hần cho nó mượn. Rồi khỏi xe, nó đứng cúi đầu nói tiếng cảm ơn.

Bác tài khẽ mỉm cười gật đầu nhẹ, chiếc xe từ từ lăn bánh. Nó nhìn theo chiếc xe tới tận khi không còn thấy hình bóng chiếc xe nữa thì nó mới vào nhà. Nhìn thấy nó, mẹ nó chạy ra ôm ghì lấy, nước mắt cứ tuôn như mưa. Ba nó đứng bên cạnh quay sang nhìn nó khẽ nhắc:

- "" Con cũng lớn rồi, lần sau đi đâu nhớ mang theo điện thoại đừng để mẹ lo..... Thôi bà làm con nó nghệt thờ rồi đó, để con nó lên phòng đi thay quần áo kéo cảm lạnh.""

(mới ra khỏi nhà nửa ngày mà bố mẹ nó đã lo đến vậy rồi. Đúng là con một có khác.)

Nó cúi đầu nhẹ nhàng bước lên phòng, không để cho bố mẹ phát hiện ra cái chân bị thương của nó. Lên phòng việc đầu tiên nó làm là tìm điện thoại gọi ngay cho con bạn thân Lô Hân Hân của nó..... rồi mới thay đồ. tút... tút.... tút..... đầu gối bên kia nhấc máy.

- "" TỬ HY, bà đi chết ngay cho tôi. bà... bà giỏi lắm giám mất tích cả ngày hôm nay có biết tôi lo lắng thế nào ko? Tôi mà chết thì cũng vì bà làm tôi lên cơn đau tim. ở nhà đợi tôi, tôi đến xử bà ngay thôi.""

Nói xong lô hân hân cúp máy nhanh, không để cho nó phản công chút nào. Nó không biết nhiều người lo lắng cho nó đến thế. nó cảm thấy rất vui. Nó nhìn chiếc ô rồi nhớ đến hần, nghĩ đến hần mặt nó tự nhiên đỏ ửng lên. Hần quả thực rất đẹp trai, lần đầu tiên nó nhìn thấy người con trai quyền rũ như thế. Nó ước có thể gặp lại hần một lần nữa, nó đem chiếc ô cất vào tủ.

Cửa bật tung ra con bạn nó lao như điên vào thuyết minh một tràn lan đại hải.... đến lúc không còn đủ sức mới kết thúc bằng một câu.

- ""Thôi nói xem hôm nay bà đã đi đâu nửa ngày trời. Khai mau, ! nể tình bạn bè khai thật tôi còn khoan hồng cho...""

Nó cười rồi kể hết mọi chuyện cho lô hân hân nghe, tất tần tật từ a tới z... kể cả vẻ đẹp, phong thái lạnh lùng, mà ấm áp của hần. Lô hân hân chăm chú nghe, miệng thì cứ nuốt nước bọt....

- "" Sô bà hên thật, được soái ca công trên lưng cơ đấy.... hihiiii.""

- "" Bà.... được đấy, tôi cho mà biết thế nào là may mắn này!"" - Dứt câu Nó lấy gối ném vào người Lô Hân Hân, miệng cười tít

Thế là 2 đứa nó cứ thế đùa nhau ném gối, trần qua lại, lúc sau căn phòng nó thành một mớ hỗn độn.

Nhớ một câu đã đọc ở đâu đó “Chúng ta ngay cả bạn bè cũng không được, và gặp gỡ có lẽ là ĐỊNH MỆNH”. Vô số lần nào đó, mình đã lặng lẽ rời đi, dấu lòng mình vô cùng thương mến ai đó. Có lẽ bởi vì chúng ta chẳng đủ duyên để làm một người bạn, để làm một người tình đắm say thì thôi, thà làm một người dưng để thi thoảng giữa cuộc đời tất bật có lúc quay quắt nhớ về nhau....! ĐÊM CÓ LẼ LÀ KHOẢNG THỜI GIAN TA SỐNG THẬT VỚI CHÍNH MÌNH.

Cả đêm nó thao thức không ngủ được, nó cứ nghĩ đến hần. Không biết hần giờ này đang làm gì, ở đâu....? Nó muốn gặp lại hần nhưng tiên hần nó cũng không biết hướng chỉ là địa chỉ liên lạc. Nó trầm ngâm, rồi rút ra kết luận *có duyên thì sẽ gặp lại.*

Thời gian cứ như vậy trôi đi, có lẽ nó đã không còn nhớ đến ngày hôm ấy. cuộc sống của nó trở lại bình thường như trước, như chưa từng có sự xuất hiện của hần..

Phải chăng hần và nó đều **như là cơn gió thổi qua cuộc đời nhau, rồi vụt biến mất.**

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Trái đất quả là tròn.... hi vọng anh sẽ nhận ra em

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cuộc sống là hình vuông bởi vì nó có 4 cạnh: yêu, ghét và vui, buồn, chúng lần lượt song song nhau và không bao giờ thiếu nhau được...Tình bạn là hình tam giác bởi vì nó có 3 cạnh:yêu thương, chung thủy và cảm thông, chúng lần lượt nối với nhau và không bao giờ tách rời...Tình yêu là hình tròn bởi vì tình yêu không bao giờ có bắt đầu và kết thúc, bạn cứ đi và đến một ngày, bạn sẽ phải quay trở lại nơi mà bạn bắt đầu...

Bầu trời những ngày cuối tháng, trong vắt và cao vợi vợi, gió hững hờ và mây xa xôi, cũng giống như kỷ ức của nó.

Thoáng cái đã 1 năm trôi qua kể từ khi gặp hân.

6h 45"

"I love you

Deutgo issnayo

Only you

Nuneul gamabwayo.

Barame heutnallyeo on geudae sarang

Whenever, wherever you are

Whenever, wherever you are

Ohohoh love, love, love"" (tiếng chuông báo thức của nó kêu lên).

Nó chồm dậy, nhanh chóng mặc đồng phục vội vàng khoách ballo xuống nhà. Vừa dắt xe đạp vừa nói vọng vào nhà:

- "" Con ko ăn sáng đâu mẹ ko cần chuẩn bị đồ ăn cho con đâu ""

Mẹ nó từ trong bếp vọng ra: - "" Ăn sáng rồi đi con, mẹ nấu xong hết rồi.""

Nó lễ phép đáp

-"" Thôi mẹ, con không ăn đâu, muộn học rồi. Ra chơi con lên căng-tin ăn cũng được"".... ko đợi mẹ trả lời nó nói tiếp "" con đi học đây mẹ"".

rồi nó phi như thiếu thân đến trường may là vừa kịp.

Hôm nay đầu tuần như thường lệ bọn nó phải tập trung ở sân trường nghe kế hoạch. Đi ngang qua tòa nhà hiệu bộ nó nhìn thấy cái bóng quen thuộc, người kia là ai mà trông giống hân vậy. Nó đang băn khoăn suy nghĩ thì Lô hân hân đập mạnh vào vai nó nói:

-"" Làm gì mà đứng ngây ra thế? bộ chưa tỉnh ngủ hả...??? ""

Nó quay đầu lại nhìn hân hân nói:

-"" Không phải..!! chỉ là nhìn nhầm người thôi..""

Lô Hân Hân tùm tùm cười nói: -"" ak... thì ra là vậy! Nghe thiên hạ đồn hôm nay có học sinh mới chuyển đến đây, ""

Nó nhún vai đưa 2 tay ra nói: - "" Đó là chuyện bình thường mà, trường mình tháng nào chẳng có h/s chuyển đến, chuyển đi..v ""

Lô hân hân lại nói: "" Tôi còn chưa nói hết mà, nghe nói là cháu thầy hiệu trưởng mới bên Pháp về, buổi hay nay chủ yếu là giới thiệu học sinh mới đây.""

Nó khoách tay hân: - "" thật hả,... mà đi tập trung rồi nói tiếp""

Sân trường có vẻ náo nhiệt, thi nhau bàn tán về học sinh mới, nó vs hân ngồi một góc tại đeo by Advertise"

target="a652c_1480431256_santruyencom_379598"> headphone🎧 mặc kệ cho thầy hiệu trưởng giới thiệu người mới, các nữ sinh khác thi nhau hò reo, cả hân cũng hò hét theo.

Nó cảm thấy ồn ào dựa vào lưng hân hân. Vì nó không muốn nghe tiếng ồn lên bật volume to lên.

Tự nhiên không khí im lặng, nó muốn biết xung quanh xảy ra điều gì liền tháo by Advertise"> headphone🎧 ra rồi ngược lên sân khấu.... Ak thì ra học sinh mới đang phát biểu,,,,, chẳng có j hay ho rồi nó lại cúi đầu... ak... mà khoan đã,.. hình như người mới trông quen quen..., nó nhìn lại..... hả.... là hân nnnnnnnnnnnn ân nhân của nó..... cuối cùng thì nó đã gặp lại hân.

Nó từ nhủ: -"" Trái đất quả là tròn... hi vọng anh sẽ nhận ra em...""

Buổi giới thiệu tròn vẹn 30" cuối cùng đã kết thúc. Nó quay sang nói với Hân:

-"" Bà cứ về lớp trước đi, tôi ra kia có chút chuyện""...

Hân gật đầu:

-"" ừm, thế tôi về lớp trước đây... bey bà""

Đội Hân đi rồi nó mới di chuyển lại chỗ hân hơn. Chỗ hân đứng bây giờ bị vây tròn bởi đám nữ sinh háo sắc. Nó chẳng biết lại gần hân bằng cách nào, nó cũng chẳng biết hân còn nhớ nó không. Đã hơn 1 năm rồi chắc hân ko còn nhớ nó đâu, bây giờ mà ra chỗ hân nhớ hân không nhận ra thì chỉ tốn công bọn nữ sinh ghét.

Nghĩ vậy nên nó chỉ đứng đó nhìn hân một lúc rồi bước vào lớp. Nó lớp nó là 11b3 ở tầng 3 còn lớp hân là 12c* ở tầng 5.

-----jung hyo seo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mát Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Số phận sắp đặt để gặp lại nhau

Đời sống nhân gian như quyển lịch treo tường. Mỗi người có một số trang hạn định. Từng ngày qua, sự sống rơi rớt dần từ thân thể. Thời gian âm thầm bóc ta đi từng trang một như người ta bóc vỏ một củ hành. Cho đến ngày chúng ta hết trang tiêu biến đi không còn gì nữa cả. Có những người trở nên gần bó hơn, có những người nhạt nhoà dần khỏi thế giới của mình.

Có người trân trọng giữ bên mình, có người chôn sâu trong tim, thỉnh thoảng uống cốc trà chiều, nhớ lại những chuyện đã qua, có thể mỉm cười, vậy là đủ.

Nó bước vào lớp với tâm trạng buồn, nó đã dần quên hân rồi tại sao hân lại xuất hiện, hân chẳng là gì của nó, bạn bè không phải người yêu lại càng không chỉ là người quen trong quá khứ. Nhưng sao nó lại cảm thấy thất vọng khi hân không nhận ra nó.

Tiết học của nó tưởng chừng kéo dài hàng thiên niên kỷ.

- "" từng.. từng.... từng"" (tiếng trống kết thúc tiết học vang lên. Vậy là ra chơi rồi)

Nó cảm thấy đói, may ra nhìn hân hân, tiểu bạch, nhả kỳ nói:

-"" Mấy bà có đi căng-tin vs tôi ko? Sáng nay dậy muộn chưa kịp ăn, giờ thấy đói..."

Cả đám đồng thanh trả lời"

-"" ok... nhưng chúng tôi chủ trì, bà chủ chỉ nha, dạo này xuy thoái kinh tế quá... hi hi""

Nó cười nhe cả hàm răng nói:

-"" Mấy vị tiểu thư thôi đi cho tôi nhờ, mấy bà mà hết tiền thì có mà ngân hàng phá sản...., thôi đi nhanh kéo vào lớp""

Thế là cả nhóm kéo nhau qua căng-tin. Hôm nay căng-tin trường sao mà nhộn nhịp quá. Họ đến đây chủ yếu là nghe ngóng thông tin, và buồn dựa lê... Chủ đề chính, đồng nhất được nói đến hôm nay là Chàng trai mới chuyển đến lớp 12*. Cả đám bọn nó cũng chỉ nói chuyện về hần. Nó không tham ra hội thoại chỉ ngồi bên cạnh nghe mọi người bàn tán.

Nhã kỳ hot girl của nhóm bắt đầu:

- "" Các bà thấy chưa tôi đã điều tra được thông tin của soái ca mới từ pháp về rồi ""

Cả bọn không hện mà cùng đáp:

- "" Bà siêu quá nha, mới thế đã biết được thông tin rồi. ""

Nhã kỳ khoa chân múa tay nói:

"" Tôi mà lại. Cái gì không biết chứ tin tức thì Nhã kỳ không thể không biết.. ""

- "" thôi vào chủ đề chính đề.. đừng có ở đó mà xàm nữa... hê hê "" lô hân hân nói.

Tiểu Lạc cũng góp câu:

- "" Kể đi, mà muốn tôi chết vì chờ đợi tin tức của bà à.. ""

Nó cũng tò mò nói: - "" có gì kể đi ""

Nhã kỳ thấy bọn họ đều tò mò quá sắp phát cũng không vòng vo gì nữa: - "" Anh ý tên tiếng anh là Kedken lee được chuyển chính thức vào lớp của hoa khôi của trường 12*.... ""

Cả bọn chán nản nói: "" Thế là hết hi vọng rồi, ""

- "" Chắc là ken đó sẽ thích hoa khôi Phạm tố Vương cho coi "".

Bọn nó nhìn qua cửa thấy hot girl Tố vương đang dẫn ken đi tham quan.

Tại sân trường-----

Hot girl và soái ca đang đi thăm vòng quanh trường.

Tố vương: "" ken à.. kia là nhà hiệu bộ, kia là phòng hành chính..... bỏ lô ba la... ""

Tố vương nói đến rất cả cổ họng trong khi đó hần chỉ trả lời: - "" ừ... thế à "" (đúng là chàng trai lạnh lùng có khác).

Thấy hần cả tốp nữ sinh trong trường lao tới, hội nó trong căng-tin cũng ra xem cảnh hot boy bị làm phiền thế thảm thế nào.

Nó đứng khoanh tay nhìn hần bộ nữ sinh vây quanh, làm phiền,.... hết tặng quà, lại tặng hoa, hỏi han, đủ kiểu.... Nó mỉm cười, chờ đợi xem hần xử lý thế nào với đám hám zai này.

- " Anh ken, đồ ăn chưa của anh này, e vừa mua đấy.".... lại có một ng khác lên tiếng: "" đi ăn trưa với em nha. ""...

- bọn họ cả đám nhao nhao lên:

"" cà phê e mua cho anh này ""..

. "" anh ăn gì mà đẹp zai thế.. "".... các kiểu,... các kiểu. Khiến hần thấy đau đầu. Hần im lặng không nói gì, mặc kệ cho bên cạnh Tố vương đang lấy hết sức trả lời.

Hần nhìn về phía nó, thấy nó khoanh tay, miệng cười hần. Hần cảm thấy khó chịu vì thái độ hững hờ của nó, hần là ân nhân của nó thế mà lại nhìn hần gặp nạn mà cười. Rút iphone gọi người nào đó, nói:

- "" Tôi đang ở sân trường, 30s nữa các anh có mặt ở đây cho tôi "" - Giọng hần lạnh đến nổi cả gai ốc.

Chưa đến 30 giây một đoàn có 15 người chạy đến chỗ hần cúi chào nói:

- "" cậu ken chúng tôi đến muộn xin cậu tha thứ ""

Hần chỉ gật đầu. Rồi bước đi, 15 tên vệ sĩ vây xung quanh hần để bảo vệ chánh cho nữ sinh làm phiền hần. Thấy hết kịch hay nó định bỏ lên lớp nhưng rồi nghe tiếng ai đó gọi mình:

- "" Bạch Tử Hy đứng lại cho tôi"- (hấn ra lệnh, cho có).

Nó giật mình quay lại, người gọi nó chính là hấn:

- "" Anh gọi tôi có chuyện gì vậy?""

Hấn tiến đến phía nó, nhìn xuống chân nó lên hỏi:

- "" Chân khô rồi nhỉ, hình như không để lại sẹo "".

- Nó đáp: "" Hôn một năm rồi, không khô sao được.""... ngập ngừng một chút nó nói tiếp, "" Cảm ơn anh hôm đó đã giúp tôi"".

Hấn khoanh tay trước ngực đáp:- "" Chỉ cảm ơn thế thôi sao""

- "" Tôi là người có ơn khác trả, khi nào anh cần làm việc gì, cứ nói với tôi một tiếng, tôi nhất định sẽ cố hết sức ""....- Nó nói.

Hấn bước lại gần, ghé mặt vào tai nó nói -:"" Vậy được giờ chúng ta đi ăn thôi""

- " A. Bây giờ sao....., sắp vào tiết học rồi mà, để lần sau đi nha.... "".. nó nói

Hấn vờ như không nghe thấy, kéo tay nó ra khỏi cổng trường.Mọi người nhìn nó với ánh mắt đầy hận thù căm phẫn, nó & hấn cũng cảm nhận được điều đấy.

Có những người được số phận sắp đặt để gặp nhau. Dù họ có ở đâu đi chăng nữa. Dù họ có đi đâu đi chăng nữa. Một ngày nào đó họ sẽ gặp nhau. Thì ra duyên phận đã sớm an bài trong khoảnh khắc họ gặp nhau.Giống như họ đã nói: Không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn trong ngàn vạn người, bạn sẽ gặp, người thuộc về bạn, là anh ấy.

-----jung hyo seo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Nấu cơm cho tôi ăn đi,tôi đói rồi !

Tình yêu không theo sự mong đợi của chúng ta. Nó huyền diệu, tinh túy và thuần khiết. & ta sẽ chẳng bao giờ nhận ra được tình yêu bắt đầu khi nào., chỉ biết rằng ta đã yêu họ rất nhiều....

Hấn dừng xe trước dinh thự trắng, với những thảm cỏ xanh bạt ngàn..

- "" xuống xe""- hấn lạnh lùng nói.

Nó dường như đang giận hấn vì làm nó mất tiết học nên lặng lặng xuống xe, không nói gì. Bước ra khỏi chiếc BMW màu đen của hấn, nó dường như rất bất ngờ trước cảnh vật trước mắt. Nó tự đánh vào mặt mình vừa nói:- ""Đẹp quá đi,... Mình đang nằm mơ giữa ban ngày sao"",...

- "" Không phải mơ"" - hấn đáp.

- "" Không phải mơ á. Thế trên đời này có nơi tuyệt vời như này sao tôi chưa từng thấy trên TV?"" cô vừa ngắm nhìn quang cảnh vừa nói

Hấn nhếch mép rồi nói:

- "" Ngắm đủ chưa, vào nhà đi, tôi đói rồi vào nhà nấu đồ ăn cho tôi rồi ra mà ngắm tiếp.""

Nó vẫn lạ ngạc nhiên nói:

- "" Nhà anh ở đâu? gần đây ư. ""

Hấn không phí lời với nó mà kéo tay nó đi vào dinh thự trắng. Trong đầu nó giờ có hàng ngàn câu hỏi vì sao?. Đang đi chợt nó dừng lại nói:

- "" Anh định dẫn tôi vào đây hả""

Hấn gật đầu: - "" ừm, không được sao.""

- "" anh giỏi nhĩ? xin được làm thuê ở nơi to đẹp thế này, xướng gê.. hi hi ""

Hắn bắt lực nhìn cô nói: "" Cô nghe cho kĩ Đây là nhà tôi, tôi muốn cô về đây nấu ăn cho tôi. giờ thì vào được chưa.""

Nó vỗ vai hắn cười nói:

- "" Anh nhìn lạnh lùng thế mà cũng biết nói đùa sao... hihi tôi không ngờ đấy"".. hahaa..hihi

Hắn bắt lực trước nó nói: "" Vào thôi"".

Hắn và nó bước vào cửa dinh thự được mở ra. Mọi người bên trong đã đứng sẵn ở 2 bên cúi đầu, đồng thanh nói:

- "" Chào mừng cậu chủ trở về Trung quốc"".

- "" ừm... Các người trở về vị trí làm việc đi.""- hắn nói đầy uy quyền.

Tên đứng đầu nói: "" Nhưng thưa cậu, cậu có muốn ăn j không để tôi bảo đầu đi bếp làm.""

Hắn nói: "" Chắc lại là đồ ăn tây, Ta không muốn ăn. Ngươi cứ làm việc của người đi""..

- "" Dạ. thưa cậu"". Sau câu nói của hắn mọi người tản ra.... Họ bắt đầu đi làm việc của mình, nơi đây lại trở lên yên tĩnh.

Đội mọi người đi hết nó kéo tay hắn nói: - "" Anh là chủ nhân ở đây thật hả"".

- "" cha tôi mới là chủ nhân thực sự ở đây. Cô không nghe họ gọi cậu chủ chứ không gọi ông chủ à. ""

- "" ồ.. cũng như nhau mà thôi. "" nó nói

Hắn chỉ tay vào bên trong nói: - "" đi nấu cơm cho tôi ăn đi, tôi đói rồi""

Nó nói: "" nhà anh rộng thế này tôi làm sao tìm được nhà bếp""

- "" đi theo tôi"" hắn nói. Rồi nhanh chân bước. Đúng là dinh thự nhà giàu có khác, nhà bếp cũng rộng đẹp bằng cả cái nhà.

Nó mở tủ lạnh ra để lấy đồ nấu ăn... Nó nhìn đồng thức ăn, sau đó lại nhìn hắn đang đứng bên cạnh hét lên:

- "" nhà anh nuôi voi à mà tủ lạnh nhiều đồ ăn thế..!""

- "" Tôi không bị điên, cô không cần phải hét lớn như vậy.""- hắn nói.

Nó mỉm cười, tay cầm đồng đồ ăn dơ lên nói: - "" anh muốn ăn gì ""

- "" gì cũng được. Chỉ cần đồ ăn của người trung quốc cái gì tôi cũng ăn ""- hắn nghiêm túc nói.

- "" thế tôi nấu 2 bát mì xào nha"". nó nói.

- "" thế cũng được. Nhưng hình như trong tủ đủ nguyên liệu để làm Gà Kung Pao, Hoành thánh, Bánh bao, Thịt lợn chua ngọt, Vịt quay Bắc Kinh (Peking Duck), sủi cảo... cô làm hết đi""- hắn thân nhiên nói, không để ý đến khuôn mặt ngạc nhiên của nó. Rồi đi ra ngoài

Nó định hỏi hắn sao lại nấu nhiều thế nhưng thôi. Nó bắt tay vào làm.

Nửa tiếng sau gian bếp đầy mùi thơm của thức ăn. Hắn từ gian khách đi vào nói:

"" Cơm chín chưa. Tôi đói lắm rồi.""

Nó đang bận rộn với đám hỗn độn trong bếp nói: "" muốn nhanh thì vào phụ một tay đi. Tôi sắp kiệt sức rồi"".

Hắn nhanh tay lấy chiếc tạp dề đeo vào quay sang nói với cô: - "" Buộc dây tạp dề cho tôi"".

Nó quay lại vòng ra đằng sau buộc dây cho hắn.

"" ok. được rồi đó. Trông anh hợp với tạp dề đó đấy. Giờ anh sang kia phụ tôi lặn hoành thánh đi. tôi sào nột mì.""Hắn đứng sang bên cạnh nó lặn hoành thánh.

Rất nhanh chỉ 15" sau hắn đã lặn xong đưa cho nó nói: - "" xong rồi. Giờ tôi đi dọn bàn ăn cô, làm nột nha.""

nó: "" ừm. anh lặn nhanh và đẹp thật đấy... ""

Cuối cùng đã xong hơn tiếng đồng hồ lao lực trong nhà bếp giờ có thể hưởng thụ rồi. Nó ngồi vào bàn ăn nhanh chóng lấy điện thoại ra chụp mấy món ăn mà nó làm. Hồn hên nói:

-"" xong rồi, anh đi gọi mọi người vào ăn đi.""

Hắn đáp: -"" Chỉ có tôi với cô ăn thôi. bọn họ đều ăn hết rồi.""

Nó đứng dậy, giận dữ nói: -"" Thế sao anh bắt tôi làm nhiều thế này cho ai... anh thật là... ""

Hắn chăm chú nhìn vào bàn ăn nói: "" Tôi & cô "" nói xong hắn xới 2 bát cơm lên rồi bắt đầu ăn...

Nó nhìn hắn ăn rất ngon miệng, rồi cũng nguôi giận bắt đầu cầm bát lên ăn... Do cả ngày chưa ăn gì lên nó & hắn đã đánh chén hết thức ăn trên bàn. Trông hắn & nó ăn rất ngon.

Ăn xong hắn nói: - "" Đồ ăn cô nấu rất ngon,... ăn xong rồi thì đứng dậy tôi đưa cô về ""

- " Mấy giờ rồi..." vừa nói nó ngó vào điện thoại " chết tôi rồi nhanh thế đã 6 rưỡi rồi, về tôi phải ăn nói thế nào với ba mẹ đây ""

Hắn nói: "" yên tâm tôi đã gọi điện xin ba mẹ cô rồi. ""

Nó nói cảm ơn, rồi đi dọn dẹp bát đĩa. Thấy nó rửa bát hắn nói:-"" cô hôm nay vất vả rồi, lên nhà xem Tv đi để tôi rửa bát cho"".

—————> 5" sau hắn lên phòng khách. nó thấy hắn ngạc nhiên hỏi:

-"" anh rửa bát nhanh thế. Chưa tới 10" đã xong đồng bát đĩa đó rồi. chắc bủn lắm để tôi xuống tráng lại bát đĩa""

-"" không cần. Có cô giúp việc rửa rồi "" hắn đáp.

Nó nghe vậy không nói gì nữa chú tâm xem TV....

Không có tình yêu vĩnh cửu mà chỉ có những giây phút vĩnh cửu của tình yêu. Có thể ăn nửa bữa, nửa đêm nhưng không thể đi nửa đường chân lý, yêu bằng nửa trái tim.

----- jung hyo seo

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mát Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Đồ con nít .. :v

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tò mò, Hắn quay lại nhìn xem nó đang xem cái gì mà chăm chú đến vậy.

-"" Cô 17 tuổi đầu rồi mà vẫn xem Doremon sao? Đúng là đồ con nít. "". Hắn sốc khi phát hiện ra nó mở by Advertise"> TV👉 **nhãn hiệu""Stuart Hughes Prestige HD Supreme Rose Edition""** **Trị giá** 2.250.000 USD của hắn chỉ để xem hoạt hình.

Nó nhe răng cười nói: "" Ti vi này đẹp quá, chắc đắt lắm nhì.""

-"" Cũng bình thường "" - hắn đáp.

Đối với hắn chiếc TV Stuart Hughes Prestige HD Supreme Rose Edition 55 inch, khung của nó được làm từ 28 kg vàng hồng 18 carat, 72 viên kim cương 1 carat, thạch anh tím... .

Ngoài ra, mép bên trong của TV được tạo thành từ da cá sấu khâu tay.

Giá bán của nó có thể được xếp vào hàng “bất hợp lý” dành cho một chiếc TV, khoảng 2,25 triệu USD là bình thường thì thế nào đối với hân mới gọi là đắt đây.

Thật không thể tưởng tượng nổi hân giàu như thế nào đây.

Nó mê mẩn ngồi xem hoạt hình, thấy hân cứ đứng đó bất động nó liền kéo hân ngồi xuống chiếc ghế by Advertise"> sofa da Fabio cinema Kích thước lớn ""một phần tạo nên sự đặc biệt và giá trị của chiếc ghế sofa này. Được gắn hệ thống điện và loa âm bên trong ghế sofa, voeis mô hình chữ L với các tính năng cụ thể giúp bạn có thời gian tuyệt vời và thoải mái để xem phim. Giá của nó cũng không hề rẻ với \$9.000"" & dĩ nhiên là nó không hề biết giá trị của nó.

Cứ vậy nó dựa vào người hân lúc nào cũng không biết. Nó chỉ vào đồng hồ ăn vặt dưới bàn nói:

- "" Lấy cho tôi cái đó ""

- "" Cô không có tay, có chân à. Tự lấy mà ăn ""- hân bực mình trước thái độ của nó. Từ khi sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên hân bị người khác sai bảo này nọ... vậy lên hân bực mình.

- "" Anh không thấy tôi đang bận xem phim hay sao. Đành ông gì mà nhờ tí việc cũng không làm... thật đúng là.. "" Nó nói nửa chừng rồi thôi.

- "" Là gì... Có gì cô nói tiếp tôi xem nào?- hân khí phách nói.

- "" Tôi... tôi muốn về, không thích ở đây nữa. "" - Nó biết mình mà nói ra mấy câu tiếp theo thần nào hân cũng tức giận, Nên cô chuyển chủ đề.... Thật là sáng suốt... à ha.

- "" Ừ, cũng muộn rồi. Tôi đưa cô về ""

- "" Không cần đâu, tôi tự bắt xe buýt về được mà. "" Nó đáp.

Hân vất chân lên đùi rồi nói: "" Cũng được. Nhưng tôi nói trước cho cô biết Ra khỏi dinh thự cần nhiều thủ tục lắm đấy, huống chi cô lại không biết đường. Giờ chuyển xe buýt về nhà cô qua từ lâu rồi, cô muốn tự đi thì tùy. Tôi không ép.. ""

Nó chợt nhận ra nó không biết đây là nơi nào, cũng chẳng biết ra khỏi đây bằng cách nào huống chi chuyển xe buýt cuối cùng về nhà nó đã qua lâu rồi. Nó nhìn hân với ánh mắt yếu đuối.

- "" Anh đưa tôi về được không? ""

Hân hạnh học: "" Tôi có tên. tên tôi là Lãnh Hàn phong***... "" Đúng là cái tên rất hợp với người lạnh lùng băng giá, khó hiểu

- "" Tôi thấy mọi người gọi anh là ken mà tôi tưởng anh quốc tịch pháp.""- nó

- "" Cô ngốc thiên bẩm hay nhân tạo đó. Tôi sinh ra ở Trung Quốc, năm 3 tuổi tôi mới chuyển sang Paris.""- hân giải thích cho nó hiểu.

Giải thích cho nó xong hân lại tự hỏi: ""Tại sao mình phải giải thích với nó.? "" Nó thấy hân giải thích, chẳng biết nói sao đành chuyển chủ đề. Nó là vậy mỗi lần thấy khó

sử đều vậy.

- "" ồ..... Đi thôi, Anh Hàn Phong- Tôi gọi anh là Hàn Phong được chứ "".

- "" Cô ra ra cửa chờ tôi, tôi đi lấy xe.""- hân nói xong liền bước nhanh ra.

----- 10" sau hân xuất hiện

Với chiếc siêu xe Koenigsegg CCXR Trevita màu đen.

Trị giá 4,8 triệu USD - tương đương 31 tỷ nhân dân tệ- tức 107 tỉ VND). Là phiên bản cực hiếm của hãng xe Thụy Điển Koenigsegg với số lượng hạn chế.

Không ngoa khi gọi Trevita là chiếc xe đắt nhất thế giới, bởi nó được “dệt” một lớp kim cương và rõ ràng kim cương thì không rẻ. Phần vỏ của thân xe được làm hoàn toàn từ sợi carbon màu trắng bạc, công nghệ sản xuất ra những sợi carbon này được gọi là “dệt kim cương” - công nghệ độc quyền của nhà sản xuất xe hơi dành riêng cho giới siêu giàu. CCXR Trevita sở hữu động cơ tăng áp kép V8 có dung tích 4,8 lít, cho công suất 1.004 mã lực, có thể tăng tốc từ 0-100 km/giờ trong vòng 2,9 giây với vận tốc cực đại lên đến 410 km/giờ.

Cửa xe dần dần mở ra. Hân lên tiếng: - "" Đứng ngay ra đó làm gì còn không lên xe ""

Nó vội vã nói: "" Anh có bằng lái xe chưa đấy "".

- "" Nhiều chuyện lên xe rồi nói. Hay là cô thích ở nhà tôi đêm nay. "" - hấn nham hiểm nói.

Không chần chừ giây nào nó bước vào xe, ngồi kế bên hấn. Không chần chừ giây nào chiếc xe khởi động, nhanh như gió lao vào màn đêm.

Tiếng nhạc cất lên:

Bao lâu nay anh đi một mình trong mưa

Mở mắt trong đêm nhìn em cùng bước bên ai?

Yêu trong tim nhưng sao đại dột che đi

Thật ngốc nghếch lạnh lùng, nhìn như không quen.

Ngày xưa vẫn còn đây

Âm ỉm trong tim bao nhiêu khát khao

Đợi chờ em, nhìn em ra đi.....

(tình yêu trong mắt em của son tùng m-tp).

----- jung hyo seo

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Bình yên nơi đâu

...Mùa đông kia lại gần và nơi đây thật buồn Chỉ còn anh ôm giấc mộng xưa Biết anh không về nơi đây Quên một câu yêu Mà tại sao không thể quên em. Lòng anh vẫn đợi chờ, bờ môi vẫn nghẹn ngào Còn thời gian cứ mãi dần trôi Nói câu ly biệt trong tim, ân tình khôn nguôi Đồi mắt kia vẫn nói love in your eyes

- "" Bài này tên gì vậy? ""- Nó tò mò.

- "" Tình yêu trong mắt em của son tùng-mtp "" hấn đáp.

- "" Anh cũng am hiểu âm nhạc nhỉ. Mà M-tp là ca sĩ người hàn quốc mới nổi ả. mà sao tôi chưa từng nghe danh. "" nó hỏi

- "" Không. Ca sĩ Việt. Có thể nói là người tiên phong cho nhạc Kpop tại Việt Nam. ""

----- Sáng hôm sau ngày hôm sau -----

Có một trấn động tại lớp của nó. Hấn xuất hiện tại lớp của nó, ném túi đồ ăn vặt hôm qua.

- "" Đồ của cô. Tan học đợi tôi ở cổng ""- Hấn lạnh lùng nói. Dường như lạnh lùng là chứng bệnh mà hấn mắc phải.

Nó nhìn hấn, rồi quay sang nhìn đám háo sắc đang vây quanh. Nó nhận được ánh mắt căm ghét, đố kỵ của tất cả mọi người trừ Lô hấn hấn ra.

Nó hiểu từ bây giờ cuộc sống của nó tại trường này sẽ đầy bão tố phong ba. Mà nguyên nhân gây ra sóng gió không ai khác chính là hấn- Lãnh lãn Phong đồng thời cũng là Ken.

- "" Hình như anh nhận nhầm người rồi, tôi hôm qua đâu có để đồ ăn vặt ở nhà anh. ""- Nó vừa thốt ra.

- "" Tôi đâu có nói hôm qua đâu có để đồ ăn vặt ở nhà tôi.. "" - hấn nhún vai... rồi đi về lớp.

- "" Chết tiệt.... mình trúng bẫy của hấn rồi.. Lãnh Hàn Phong..... anh giỏi lắm... đợi đấy. ""- nó lẩm bẩm.

Hắn đi rồi, nhưng tên hắn thì vẫn còn vang điếc cả lỗ tai của nó. Bởi lũ háo sắc cứ vây quanh gào lên:

-"" Ken- anh đẹp trai quá- tui em yêu anh.""..... "" ken anh ấy đẹp trai quá đi""..... "" ken đúng là thiên sứ""..... vân vân và vân vân...

Nó bực mình hét lên: -"" Để cho tui yên....."".

Cả nhóm người ngậy ra vài dây nhìn phản ứng của nó.... Bắn không khí yên lặng đến đáng sợ, dự cảm có điều chẳng lành...

1s....

.... 2s..

.....3s sau.... bọn họ bắt đầu bùng nổ..

-"" Quách Tử Hy cậu quen anh ta thế nào?""....

. "" cậu giỏi thật đấy giám tranh bạn trai của Ngự tì "".....

..... "" hôm qua đã xảy ra chuyện j sao cậu lại ở nhà ken.... ""

-.... "" cô đúng là mặt trời trán bóng dám theo đuổi anh ken sao... đừng mơ nữa.. ""

-... "" nhìn mặt thế này mà tưởng nai hóa ra là hồ ly... "".....

..... vân vân và vân vân..... bọn họ đứng bên cô khoanh tay chỉ trỏ...

Dường như đang có 2 luồng dư luận: 1 cái tò mò, xem nó và ken có thật sự yêu nhau không?. 1 cái đổ kị, ghen tị, ghét nó....

Thực sự đầu nó dường như muốn nổ tung, nó muốn được giải thoát khỏi nơi này, nó thêm cảm giác bình yên của trước đây. Nó không trả lời bất cứ câu hỏi nào.

Trong lòng nó đang cầu nguyện: "" Ông trời ơi xin hãy cứu giúp con nốt lần này đi... ""

Nó cầu nguyện xong thì.... keng... keng..... keng.... tiếng chuông vào lớp. Mọi người bắt đầu tản ra, nó úp mặt xuống bàn nói:

-"" Cuối cùng cũng vào lớp.... "".

Nó biết chuyện hôm nay chỉ là bắt đầu sóng gió của nó..... Không biết sau này còn gặp chuyện gì nữa đây. Nó cảm thấy mệt... mệt mỏi... cả phiên phức nữa.

. "Lặng yên trong gió hoàng hôn Nghe trong thính lặng khoảng hồn mệnh mang".Khép mắt. Thở nhẹ. Thôi suy nghĩ. Đôi khi, bình yên chỉ cần là như thế.--

Quan điểm về bình yên của tác giả:

Người ta nói rằng bản chất thật của con người luôn bị che giấu. Công việc viết lách, biểu diễn nghệ thuật, mớ bong bong không dứt mà con người nghĩ đến, tất cả đều có một điểm chung là nhu cầu đạt đến cái cốt lõi của sự "chân thực". Niềm hy vọng tiền gần đến hay sở hữu được sự "chân thực" của con người có thể làm ai đó xúc động đến phát sốt. Viết *blog* đã giúp tôi gắn kết với mọi người trong một tình cảm cộng đồng rộng lớn.

Những cử chỉ giúp đỡ dù nhỏ bé vẫn có thể sưởi ấm những tâm hồn lạnh giá của bao con người trên thế gian này. Mỗi chúng ta liên hệ với nhau trong cuộc đời như những ngọn sóng trong cùng một đại dương. Cách chúng ta liên hệ với người khác quyết định rất nhiều đến chất lượng cuộc sống của chúng ta. Tôi nghĩ *blog* là một cuốn sách, mỗi người dùng lời nói, việc làm của mình để viết, giá trị của nó không chỉ ở khuôn khổ dài, ngắn mà là ở nội dung có lành mạnh, dồi dào hay không.

Cuộc đời này chính là một đại dương rộng lớn. Đôi khi chúng ta cảm thấy như thể mình sắp bị nhấn chìm đến nơi. Dòng nước quanh ta sao quá dữ dằn, và dường như nó chỉ muốn cuốn ta về một tương lai xa tít, vô định... Ta không lúc nào thôi sợ hãi và thôi tranh đấu với những suy nghĩ giằng xé tận sâu thẳm đáy lòng. Điều đó khiến ta thường phải sống trong tâm trạng bất ổn và hoang mang cả ngày lẫn đêm với trăm ngàn nỗi sợ chưa thật sự thành hình. Ta cố gắng chiến đấu với nỗi sợ khi nhận ra mình không đạt được kỳ vọng của bản thân và gia đình.

Mỗi con người là một mảnh vụn đơn độc, tuyệt vọng đi tìm kiếm câu trả lời trên con đường gấp khúc đầy sóng gió. Nơi mọi niềm vui, niềm hạnh phúc phải nhường chỗ cho nỗi đắng cay và sầu thảm, nơi những ý nghĩ lạc quan khó khăn thoát khỏi một rừng những suy nghĩ tiêu cực - tôi lại tìm ra chân lý của cuộc đời rằng: "Tôi phải tin tưởng". Tôi chỉ là một bộ phận của xã hội, là một thành phần của cuộc sống. Trí hiểu biết của tôi chỉ hạn hẹp trong một khoảng không gian nhỏ, nên tôi cần dựa vào niềm tin để sống, để vực mình dậy trong những lúc khó khăn. Chỉ cần ta giữ cho tâm hồn mình lắng đọng, ta sẽ tìm thấy khoảnh khắc bình yên ngay trong những cơn giông bão dữ dội nhất của cuộc đời.

----- jung hyo seo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mát Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Chuyển nhà bất đắc dĩ

* Có một người- Nhiều khi thấy đáng ghét kinh khủng.....nhưng xa nhau một tí là bản thân lại cảm thấy buồn* Có một người- Luôn chọc làm mình tức nhiều khi đến phát dở.....rất giận nhưng lại rất mau lành...* Có một người- Lúc nào cũng muốn đánh cho một trận cho bỏ tức.....nhưng lại không lỡ ra tay x-((* Có một người vừa GHÉT lại vừa YÊU-----Tan học nó vội vã đeo balo lên vai nhanh như gió ra cổng trường, nó vui mừng vì không thấy hấn. Nó mỉm cười, nụ cười rạng rỡ điểm trên đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn của nó.

Nó hít một hơi thật sâu, như hít sự tự do. Hắc.... hắc... Nó cảm thấy một tia bất ổn ở đây.

1s... 2s.... 3s sau, nó quay lại - "Có phải mình đang mơ không vậy làm sao hấn có thể ở đây nhanh như vậy Lớp 12* hôm nay ở lại để đài CCTV (đài truyền hình trung

ương Trung Quốc) phỏng vấn sao giờ này hấn lại có mặt ở đây được".

- ""Chắc là mơ thôi.. Haha, dạo này ngủ không đủ giấc nên thế"" - Nó lẩm bẩm, rồi lấy tay dụi mắt. Hấn vẫn đứng đó, hôm nay hấn mặc Áo sơ mi trắng của thương hiệu thời trang Eton Shirts sử dụng chất liệu cotton Ai Cập để may chiếc áo này, và các khuy áo đều được mạ kim cương lấp lánh với chiếc quần chiếc Jeans của hãng Levi's.

Trông hấn rất giản dị nhưng lại phô bày được vẻ lạnh lùng, đẹp đẽ và uy quyền.

Hấn tiến lại gần về phía nó, trong một phần nghìn của giây - nó hoảng loạn vội lấy balo che mặt chuẩn bị chạy trốn. Nó cũng không biết tại sao nó phải trốn hấn nữa. Như bản năng vậy cứ nhìn thấy hấn là nó chạy, chạy trốn khỏi phiền phức, rắc rối...

Chạy được vài bước nó nghe thấy giọng hấn.

- "Cô chón tôi được cả đời không. Cho cô 10s để đứng trước mặt tôi. ""- Giọng nói của hấn đầy quyền uy và sức hút.

Nó lấy hết dũng khí quay lại, dường như cả thế giới đang dừng lại chỉ mình nó bước lại gần hấn.

- ""Lên xe"" - Hấn ra lệnh rồi chỉ vào chiếc BMW X6 màu trắng.

Nó giờ như con thỏ trắng đứng trước mặt sói, sợ sệt... Nó lập tức lên xe. Nhanh như tên bắn chiếc xe lao vào phía trước. Nó ngồi im trên xe của hấn, lấy hết dũng khí nó hỏi

- ""Anh muốn đưa tôi đi đâu?""

- ""Tôi có tên? ""- Hấn bực mình nói.

- ""Tôi biết nhưng ANH PHONG này, hình như đường về nhà anh không phải đường này?"" - nó nói

- ""Ừm"" - Hấn trả lời cộc lốc.

Nó không hỏi tiếp, nó biết dù có hỏi tiếp hấn cũng chẳng nói. Tính hấn là vậy lúc muốn tự khác nói, không muốn có cạy miệng hấn cũng không nói.

Xe dừng lại trước cửa nhà nó, ngạc nhiên quay ra nhìn hấn.

- ""Đến nơi rồi, xuống xe"" - Hấn nói

- ""Hihi anh tốt quá, làm phiền anh rồi. Cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà."" - Nó cười rồi mở cửa xe đi xuống.

Hấn theo nó xuống xe nói: ""Vào lấy hành lý đi, tôi đợi ở đây.""

- ""What...? Cái quái gì vậy...? Anh nói cái gì có lý đi... Hành lý là sao..?"" - Nó bây giờ chẳng hiểu gì cả.

- ""Cứ vào nhà rồi khác biết.""- Hấn nói

-----Nó cùng hấn vào nhà,.....

- ""May quá 2 đứa về kịp! Đồ đạc mẹ sắp gọn vào rồi, Lãnh Phong con trông chừng Tử Hy vài ngày cho cô nha. "" -Mẹ nó nói

- ""vâng"" - Hấn lễ phép nói

Nó không hiểu chuyện này là sao, quay ra nói với mẹ

- "" Mẹ và tên đó biết nhau từ bao giờ vậy? Mà con không chuyển đến nhà tiên biến thái đó ở đâu."" - Nó nhìn hấn hậm hực nói

- "" Con bé này được nuông chiều quá sinh hư đấy mà, Lành phong hơn con 1 tuổi con phải gọi bằng anh rồi chưa!""

- "" Con biết rồi. Nhưng bố mẹ vứt con ở nhà tên đó..... à... nhà anh Lành Phong mà đi đâu."" - Nó nói như oán trách

- ""À, đấy sít quên mất chuyện này, Ông nội con ốm nặng bố mẹ phải về chăm sóc ông. Con còn phải đi học không về đó được lên ở tạm nhà Lành Phong một tháng

nhà con. "" - Mẹ nó nhẹ nhàng nói.

- ""Vâng, hay con ở nhà một mình cũng được không cần chuyển vào nhà anh Lành đâu mẹ."" - nó nói

- "" Con gái con đưa ở nhà một mình bố mẹ không yên tâm. Lành Phong là học sinh cũ của mẹ hồi mẹ đi thực tập tại Pháp, nó rất chu đáo mẹ tin Lành Phong sẽ chăm sóc tốt cho con."" - Mẹ nó giọng dứt khoát

Nó đang định nói tiếp thì hấn lên tiếng: - "" Cảm ơn cô đã tin tưởng con, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Từ Hy.""

Tâm sự của tác giả:

Mong mọi người cho nhận xét

*----Jung hyo seo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Biểu tượng của tình yêu

Có những lúc ta muốn tìm một chỗ thật yên tĩnh, nơi chỉ có một mình ta để cảm nhận tình yêu. Nhưng ta vẫn không thể nào giải thích nổi cuộc sống của mình tại sao không theo ý mình và tình yêu cũng vậy tại sao bạn trao yêu thương cho một người mà vẫn không nhận được sự đáp trả yêu thương. Bạn cảm thấy tình yêu quá phủ phàng đúng không? Nhưng suy nghĩ của bạn đã sai, chỉ là bạn chưa tìm được cho mình tình yêu đích thực mà thôi.

Chiếc BMW X6 dừng lại tại nhà của hấn- cái nơi mà lần trước nó gọi là thiên đường, đây cũng là nơi nó sẽ ở cùng hấn trong một tháng tới.

Thấy hấn, quản gia cùng một tốp bảo vệ dinh thự cúi đầu đồng thanh nói:

- "" Chào cậu chủ, cậu chủ hôm nay đi học về sớm thế.""

- "" Phòng ta bảo ông đã chuẩn bị xong cả chưa?""- Hấn lạnh băng nói

- "" Dạ, xong cả rồi thưa cậu chủ."" - Quản gia Ô Vĩnh bước đến gần hấn thưa.

Hấn quay sang nhìn nó, nhưng lại nói với ông quản gia: - "" Cô ấy tên Quách Từ Hy, sẽ ở đây một tháng. Ông cho người đem hành lý lên phòng cho Quách tiểu thư."" Không đợi quản gia Ô trả lời hấn đã kéo nó đi.

Nhà hấn là dinh thự chứ không phải biệt thự nữa. Dinh thự này là “đỉnh của đỉnh”, một biểu tượng chính xác của câu “Đẹp không bút nào tả xiết”.

Diện tích siêu lớn, phong cách đẳng cấp, nội thất sang trọng và xa hoa của nó có thể khiến bất cứ dinh thự nào khi xếp cạnh cũng bị lu mờ. Tất nhiên, nếu muốn sở hữu căn biệt thự trên cả tuyệt vời, với view tuyệt hảo nhìn ra đường chân trời đẹp long lanh của “thành phố thiên thần” này, cái giá phải trả không hề nhỏ: 85 triệu USD – tương đương 1.785 tỷ đồng.

Dinh thự được thiết kế dành riêng cho các anh chàng độc thân như hấn, với phong cách tối giản, khỏe khoắn, toát lên vẻ nam tính thời thượng và đẳng cấp. Gam màu được sử dụng xuyên suốt căn biệt thự là trắng - đen, nhấn nhá bằng màu da cam nóng bỏng, quyến rũ. Trong nhà bài trí nhiều món nội

thất phục vụ cho cuộc sống sinh hoạt, thư giãn và giải trí của các quý ông như gara ô tô với loạt "xế" khủng sang trọng, phòng giải trí với bàn bi-a, bi lắc độc đáo, phòng gym với đầy đủ trang thiết bị... Những chi tiết trang trí cũng đậm chất... đàn ông: xe Bentley đẳng cấp, mô hình mô tô James Dean chất lừ, bức ảnh võ sĩ Ali quyền lực và mạnh mẽ, ảnh chụp phong cảnh phóng khoáng và nổi bật. Với thiết kế sắc sảo, ấn tượng hoàn toàn xứng đáng với mức giá “trên trời” của nó. Kiến trúc sư Joseph Ferrugio và nhà thiết kế Roman James là những người đã kiến tạo cho căn biệt thự một vẻ đẹp đẳng cấp, nổi trội, toát ra sự nam tính khỏe khoắn, quyến rũ. Biệt thự có 18 phòng ngủ, 25 phòng tắm, một khu vực lớn để thư giãn, nghỉ ngơi, phòng khách và phòng ăn rộng rãi. Ngoài ra, khuôn viên biệt thự còn có một hồ bơi lớn cùng với khu vực thư giãn ngoài trời có tầm nhìn rộng trông ra cảnh quan hoa lệ của thành phố. Điểm nhấn của biệt thự là hệ thống nội thất – cơ sở hạ tầng hiện đại, tiện nghi cùng với nhiều chi tiết trang trí xa hoa, độc đáo. Chiếc Bentley nội thất bọc da thượng hạng, mô hình xe mô tô James Dean chất lừ,... khiến cho tất cả mọi người phải trầm trồ ngưỡng mộ. Dinh thự còn có một gara ô tô đủ chỗ cho 16 chiếc, một quầy bar sang trọng, cộng với phòng chiếu phim gia đình 24 chỗ ngồi và hầm rượu vang chuyên dụng. Đó mới là một con số nhỏ trong số vô vàn chi tiết xa hoa và đẳng cấp của dinh thự này.

Hắn dẫn nó ra khu vườn sau của dinh thự. Nếp mình trong khuôn viên của dinh thự trắng lè, khu vườn đẹp như bức tranh gốm hoa. Khu vườn này là “ngôi nhà xanh” của có rất nhiều bông Tulip, thủy tiên vàng và lan dạ hương khoe sắc, cướp hết hồn nó.

Hắn cùng nó ngồi xuống chiếc xích đu màu trắng gần đó. Ngắm nhìn toàn cảnh khu vườn.

Nó lên tiếng: - "" Woa.... đẹp quá, khu vườn này có tên không?""

- "" Tên là Keukenhof trong tiếng Hà Lan nghĩa là “vườn nhà bếp”. Được lấy nguồn cảm hứng từ Châu Âu."" - Hắn nhìn khu vườn ấy một cách vô vị nói.

- "" Một cái tên rất hay, nhưng có vẻ rất khó đọc..., "" - Nó quay sang nhìn hắn rồi nói tiếp: "" Bởi vì nó ở phía đông của ngôi nhà lên tôi có thể gọi nó là *Phía đông vườn thiên đường* không.""

- "" Thích gọi gì thì tùy cô. Tôi đói rồi vào nhà ăn cơm thôi.""- Hắn vừa nói vừa nhấc mông lên khỏi chiếc xích đu.

Thấy hắn vào nhà nó cũng lóc cóc theo sau, vừa theo vừa lẩm bẩm:- "" Anh có thể đi chậm hơn không?""

- "" Không.""- Hắn đáp cụt ngủn

Hắn cùng nó xuống phòng ăn. Cơm tối đã được chuẩn bị sẵn trên bàn ăn được bày biện rất nhiều món toàn là đồ tây. Trông có vẻ rất ngon, làm nó nuốt nước bọt. Nó quay sang nhìn hắn, đợi hắn mời nó xuống dùng bữa. Nhưng lại bất gặp bộ mặt khó chịu, tức giận.

Hắn rút điện thoại ra nói giọng đầy uy quyền:

- "" Gọi đầu bếp lên đây.""-Câu nói đó của hắn như báo trước cơn giông tố sắp bắt đầu.

2" sau quản gia ô & tên đầu bếp người pháp đã tới phòng ăn. Cứ cúi đầu xuống không dám nhìn bộ mặt tức giận của hắn.

- " Cậu REN có gì không hài lòng với món ăn tôi làm sao.""- Tên đầu bếp người Pháp lên tiếng

Vẫn giữ bộ mặt đáng sợ ấy hắn nói: - "" Đây là thứ gì.?""

Tên đầu bếp người Pháp mỉm cười nói:- "" Cậu REN từ Pháp mới về chẳng lẽ không biết đây là **Món Salade Nicoise, Súp Bouillabaisse, Gà sốt vang (Coq au vin), Steak Tartare, cùng với đồ tráng miệng là món Croque Monsieur, Bánh Pain au Chocolat, Bánh Crepe** đều là những **món ăn chứa đựng** tinh hoa của nghệ thuật ẩm thực Pháp hay sao. ""

Hắn nói:

- "" Tôi nói muốn ăn đồ ăn Trung Hoa, chứ không phải ẩm thực Pháp. Quản gia Ô đồ hết mấy thứ này đi""

Đầu bếp Pháp:

- " Xin lỗi ngài. Nhưng tôi không biết làm đồ ăn Đông Á. Nhưng tôi có thể làm các món ăn khác của Châu Âu.""

- " Không cần. Kể từ giây phút này ông chính thức bị đuổi việc, và biến khỏi nhà tôi ngay."" - Hắn hét lên.

Mọi người đều lạnh hết cả xương sống, vì thái độ của hắn. Đường như nếu không ăn đồ ăn Trung Quốc bây giờ hắn có thể sẽ phát điên. Nó sợ, lần đầu tiên nó nhìn thấy hắn như vậy. Như một con nãnh thú đi tìm mồi.

Nó đứng đó nhìn hắn, đột nhiên trong đầu nó hiện lên hàng loạt suy nghĩ:- "Phải chăng đằng sau *ẩm thực Trung Quốc* hắn ẩn chứa điều gì đó làm cho hắn nhớ nhung, quyến luyến đến vậy. Phải chăng đây là nỗi đau, cũng là nguyên nhân làm hắn lạnh lùng như vậy?"

----- Tâm sự của tác giả:-----

Tôi mắc phải rất nhiều sai lầm khi yêu, hối hận hầu như tất cả các cuộc tình mình từng trải qua. Tuy nhiên, tôi không hề hối tiếc vì những món ăn ngon đi liền với chúng ~Nora Ephron~

Đồ ăn chính là biểu tượng của tình yêu khi ta không tìm ra từ ngữ nào để diễn tả ~Alan D. Wolfelt~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Sự huyền ảo

Cuộc sống không thể nào thiếu tình yêu, khi yêu ta sẽ cảm thấy cuộc sống thật đẹp, mọi thứ đều trở nên huyền ảo trong mắt ta.

Tình yêu đến lung linh và huyền ảo biết bao. Thật tuyệt vời hi ta được đắm mình vào "*làn nước*" được gọi là tình yêu.

Sự huyền ảo của màn đêm công thêm ánh đèn *neon* rực rỡ màu sắc lại càng thêm phần sa hoa. Trong phòng ăn tại khu dinh thự nhà hần, chỉ còn Nó với bầu không khí tĩnh lặng khác hẳn với bầu không khí lúc trước. Hần vừa nổi trận lôi đình xong lên phòng rồi, để nó một mình bơ vơ, trợ trợ với gian bếp.

Vang đỏ sóng sánh ánh lên những sắc màu quyến rũ, riệu sampanh trút tràn ly...

Trong gian bếp của phòng ăn, một cô gái thanh nhã, nhẹ nhàng đeo chiếc tạp dề đỏ đang bắt đầu nấu ăn. Tiếng giao, thốt cộc cạch làm nhộn nhịp hẳn lên.

Chưa đầy 30" gian bếp đầy mùi thức ăn thơm phức, mùi thức ăn khiến hần tỉnh giấc.

Trên tầng hai hần vịn tay lên lan can nhìn thẳng xuống phòng bếp, quan sát tất thảy mọi chuyện. Rất nhanh hần đi xuống chỗ nó, ngồi vào bàn ăn.

Ở gần đó nó đang mài dọn bàn ăn, ánh mắt nó khựng lại trên người hần.

- "' Nhanh lên, tôi đói rồi.'" - Bộ dạng hần lúc này so với ban nãy thì khác một trời một vực.

- "' Xong rồi đây.'" - Nó đáp một cách thoải mái.

Đồ ăn nó nấu toàn là món Bắc Kinh, Hần ngồi đối diện nó.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nó nhìn hần một cách chăm chú, thú thật diện mạo của hần còn đẹp hơn cả phụ nữ. Ở khoảng cách gần như vậy nó mới sợ hãi than thầm, "'Thì ra diện mạo con người có thể tinh tế đến vậy.'"

Cảm thấy có người đang nhìn mình, hần ngẩng đầu không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt nó. Khuôn mặt hần dần dần sát lại gần trong lòng dâng lên cảm giác bất an không thể lý giải...

- "' Cô cứ nhìn chăm chăm vậy, sao tôi ăn được?'" - Ăn dưới những sợi tóc dài là cặp mắt hẹp dài của hần đang lóe lên những tia bồn cợt.

- "' Hà.... Tôi..., Tôi... Đâu có nhìn anh. '"- Nó chột dạ, lắp bắp nói.

- "' Đồ ăn cô nấu ngon thật đấy.'" - Hần nói. Khóe miệng đẹp để nhìn gần không có lấy một chút tí vết, hơi cong lên để lộ nụ cười ủy mị như thể rất hài lòng.

- "' Thật hả, '"

- "' uh. '"- Hần khẽ gật đầu. Tiếng nói êm tai, giống như không khí trong lành nơi rừng rậm, toát ra sự thoải mái khó tả.

- "' Vậy từ ngày mai tôi sẽ nấu cơm coi như trả tiền nhà và tiền ăn.'" - Nó cười tươi nói- nụ cười thật rạng rỡ.

- " Tôi không thiếu thốn đến nỗi lấy tiền của cô.'" - Hần nói

- "' Nhưng tôi không thể ăn không thể cứ thế ở nhà anh một tháng trời được. Hiện tại anh chưa tìm được đầu bếp mới thay thế, mà có vẻ anh rất thích đồ ăn tôi nấu mà..... '"- Nó ngập ngừng nói.

- "' Rồi sao...., '" - Hần dừng dừng nói.

- "" Thế lên hãy để tôi làm đầu bếp cho anh."" - Nó nói nhỏ dần, dường như can đảm của nó dần hết vào căn nói đó.

- "" Nếu tôi không đồng ý thì sao?""

- "" Tôi sẽ lập tức chuyển về nhà tôi. Nói anh bắt nạt tôi. Để xem anh nói sao với ba mẹ tôi."" - Nó đe dọa.

- "" ha,.... ha..... ha. Vậy cứ thử đi để xem họ có tin cô nói không?"" - Hấn cười giòn.

- "" Xin anh đấy, cho tôi chút lòng tự trọng đi, tôi không muốn cứ ăn không ngồi đòi trong nhà anh.""- Nó da diết cầu xin, ánh mắt toát lên vẻ cầu khẩn.

Nó biết hấn nói đúng, ba mẹ nó tất nhiên sẽ tin hấn hơn nó. Nó biết hấn đã hứa với bố mẹ nó trong một tháng này sẽ chăm sóc tốt cho nó. Hấn không muốn nó vất vả nấu nướng cho hấn. Nhưng quả thực nó không thể cứ ăn nhờ ở đậu ở nhà hấn mà không làm gì cả. Và lại hấn rất thích đồ ăn nó nấu.

Hấn tiến lại gần nó, đôi môi tà mị của hấn khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ quý dị nhẹ nhàng thoai hoi nóng bên tai nó: " Vậy vất vả cho cô rồi"" - Dứt lời hấn đi thẳng lên phòng.

----- Lời tỏ của tác giả-----

Những người đang đọc truyện của tôi. Xin hãy hãy đọc những điều tôi viết bằng cả trái tim. Bởi vì những điều tôi viết ra đều từ trái tim mình. Cũng như tình yêu, hãy yêu bằng cả trái tim chứ đừng yêu bằng lý trí.

~ Jung hyo seo ~

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau.

Cốc... Cốc.... Cốc. -Tiếng gõ cửa vang lên ngày càng dồn dập

Nó đang quần mình trong chiếc chăn màu hồng nhạt lười biếng nói vọng ra: - "" Mẹ cứ xuống trước đi, 5" nữa con sẽ xuống sau.""

Bên ngoài vẫn còn tiếng gõ cửa, nó bực mình bò ra khỏi chiếc chăn. Mắt nhắm mắt mở nó đi ra khỏi phòng.

Bực bội nói: - "" Con đã bảo choooo....."" - Nó không thể nói hết câu bởi người đứng trước mặt không phải mẹ nó mà là hấn. Trong vô thức nó đã nghĩ đây là nhà nó và người gõ cửa không ai khác là mẹ nó, nhưng nó đã nhầm, nhầm toàn tập luôn.

Giờ đây nó đã ý thức được mọi chuyện, nó sực nhớ khó khăn lắm hôm qua nó mới xin được cái chân làm đồ ăn sáng cho hấn, thế mà hôm nay nó lại dậy muộn nghĩ đến đây nó không dám nghĩ tới nữa. Nó cứ như vậy đứng ngẩn ra không biết làm thế nào nữa.

- "" Còn đứng ngây ra đó, nhanh thay đồ rồi còn đi học. Tôi đợi cô ở ngoài xe. "" - Hấn dựa ha tay vào lan can tầng 2 nói

Lời của hấn như một lời cảnh tỉnh đối với nó, nhanh như tia chớp nó lao vào phòng thay đồ.

10" sau tại sân dinh thự nhà hấn.

Nó xuất hiện với bộ đồng phục nữ sinh kèm với hài búp bê màu hồng, toát lên vẻ thanh tao, đẹp đẽ.

- "" Xin lỗi anh, tôi..., "" - Lần này cũng vậy nó chưa kịp nói hết câu đã bị hấn ngắt lời.

- "" Ở đó mà dài dòng, không muốn muộn học thì lên xe.""

Nó cúi xuống nhìn chiếc đồ Hublot Big bang diamond màu bạc trắng của hấn. Sắc mặt nó tái mét, thốt lên: "" - Đã 7h rồi, muộn học rồi, phải làm sao

đây."

Đối nghịch với khuôn mặt tái mét của nó, hấn rất thân nhiên mở cửa chiếc BMW X6 ngồi vào ghế lái nói vọng ra:

- "" Có lên không thì bảo."

- "" Có,.... có, tôi lên ngay"" - Giờ trông nó thật giống con lật đật.

Tại cổng trường Trung An nơi hấn & nó theo học.

Thấy hấn bảo vệ chạy ra mở cổng, cúi chào. Thấy hành động kì lạ của bảo vệ, nó nghi hoặc quay ra nhìn chăm chăm hấn, như đòi lời giải thích.

- "" Không phải nhìn tôi thế, họ chỉ nghe lệnh của hiệu trưởng thôi.""

- "" À đúng rồi, anh là cháu hiệu trưởng cơ mà, đi học muộn chắc không bị phạt đâu nhì. "" - Nó vui vẻ nói

- "" Tất nhiên..... là có. Hiệu trưởng là người công tư phân minh mà. Cô nhìn kia vừa nhắc đến hiệu trưởng đã xuất hiện rồi kìa"".

Hiệu trưởng của trường Trung An là người nghiêm túc, nổi tiếng tài giỏi lên mới giữ được chức hiệu trưởng ngôi trường nổi tiếng bậc nhất Trung Quốc.

Nó vào được trường này bởi mẹ nó là giáo viên dạy tiếng pháp của trường. Tất nhiên hấn vào được trường là điều dễ dàng bởi cha hấn là cổ đông lớn của trường. Nói cách khác ngôi trường này đào tạo những thiếu gia, tiểu thư những nhân tài yêu tú nhất cho gia đình hấn.

Để không bị đàn tiếu, không lộ thân phận * của hấn,ki cương không bị lơ lửng hiệu trưởng đành phải xử phạt hấn như người bình thường.

Hiệu trưởng tiến gần tới chỗ nó. Lên tiếng trước:

- "" Ken sao hôm nay cậu đi học muộn vậy? Khiến tôi khó xử quá."" - Hiệu trưởng có vẻ rất đau đầu về việc của hấn, không phạt không được, mà phạt cũng không xong.

- "" Ông cứ làm đúng chức trách của mình. Đây là chuyện nhỏ không cần thông báo cho cha tôi đâu."" - Hấn nói chuyện với hiệu trưởng bằng giọng của một người rất hiểu biết.

Nó chỉ biết lúp đặng sau hấn, như con chim non lúp sau chim mẹ.

- "" Cậu không hộ danh là hậu duệ của...., Giờ hai người ra gặp ban xử phạt của đoàn trường nhận hình phạt đi. Làm xong nhanh rồi còn vào lớp học tiếp. "" - Hiệu trưởng nhìn thấy hấn nhử mắt cũng, không nói dám nói tiếp. Bởi thân phận của hấn là một điều cơ mật tối cao liên quan đến đất nước. Ông liền đổi chủ đề.

- "" Dạ vâng chúng em biết rồi, chúng em sẽ hoàn thành xong nhiệm vụ"" - Nó lễ phép nói với thầy.

Nói xong nó thấy hấn đã đi, chạy lon ton theo hấn

- "" Này, đợi tôi làm gì mà đi nhanh quá vậy.... Chờ tôi với ""- Nó vừa chạy theo hấn vừa hét.

Hấn nghe thấy, nghe rất rõ nhưng không trả lời, quay lại nhìn nó rồi dừng đứng đi tiếp. Trên khóe môi nhếch- hấn cười cười một cách vô thức, bản thân hấn cũng không hiểu nổi hấn lại cười. Hấn vốn dĩ lạnh lùng, à không hấn được đào tạo dạy dỗ phải lạnh lùng, băng giá, kiên cường. Nhưng đứng trước mặt nó lớp băng của hấn đã bị tan chảy.

Phải chăng nó chính là ngọn lửa của đời hấn.

----- lời tỏ của tác giả Jung hyo seo -----

Thân phận của hấn*: Không chỉ đơn giản là cháu của chủ tịch tập đoàn lớn tầm cỡ thế giới mà còn liên quan đến cơ mật quốc gia, chính trị Trung Quốc.

Còn là ai, nhiệm vụ gì, thần bí như thế nào thì sẽ được tiết lộ ở chương tiếp theo. Các bạn có thể tạm nghĩ Lăng Phong là nhân vật thần bí, cơ mật như BIG BOSS của HẬU DUỆ MẶT TRỜI. Chỉ tạm nghĩ thôi nha còn như thế nào thì mời các bạn theo dõi các chương tiếp theo.

Do đạo này đang vào kỳ thi lên tuần này mình không ra chương tiếp được.

Rất cảm ơn mọi người thông cảm & tiếp tục ủng hộ!

Thân ái!

Chương 13

Mỗi tình đầu là một đóa hoa đầu đời chỉ nở rộ trong khoảng khắc,

Tình đầu là bông hoa trắng nõn tinh khiết trong cuộc đời, chỉ nở một lần, khi nở thì thơm, khi tàn thì chua xót & sẽ không có kết quả.

Nó và hấn vốn dĩ là hai đường thẳng song song nhưng định mệnh đã cho chúng giao nhau.

***Tại nhà kho của trường Trung An

Có hai học sinh đang đếm vỏ sữa. Người trong kho không ai khác chính là nó và hấn. Hình phạt của bọn nó chính là đếm và đập các vỏ sữa ở nhà kho.

Vỏ sữa chất cao như núi. Quả này hấn và nó phải vất vả đây.

Nó nhìn đồng vỏ sữa rồi lại nhìn hấn, với ánh mắt cầu khẩn.

- "" Anh có vẻ rất có thể lực ở trường này anh có thể xin đổi công việc khác không, làm thế này đến đêm cũng chẳng xong."" - Nó nói:

- "" Không. Lãnh Phong tôi không có khái niệm nhờ vả."" - Hấn nói với thái độ bức mình, hấn ghét cực ghét những thiếu gia, tiểu thư cậy gia thế mà lộng hành. Và dĩ nhiên hấn ghét phải dựa hơi cha đi nhờ vả lộng quyền.

Nó lẩm bẩm trong miệng: - "" Đúng là sĩ diện hão ""

- "" Cô vừa nói gì, nói lại tôi nghe. "" - Hấn nói vậy không phải vì hấn không nghe thấy mà bởi lần đầu tiên trong đời có người nói hấn như vậy. Hấn sốc, sốc toàn tập luôn.

- "" Tôi..., tôi có nói gì đâu,... anh nghe nhầm rồi. hi hi hi "" - Nó lấp bắp nói.

- "" Bắt đầu đi còn đợi đến bao giờ nữa."" - Hấn khoanh tay

- " Chia đôi mỗi người một nửa nha. "" - Nó hí hí nói

- "" Tùy cô. "" - Hấn đáp

Nó chia cái gọi là ngọn núi vỏ sữa kia ra làm hai phần, một phần to, phần còn lại nhỏ hơn.

- " Cái phần kia là của anh. "" - Nó chỉ tay vào đồng vỏ sữa to.

Hấn nhếch môi, không nói gì đi vào đồng của mình bắt đầu vừa đập vừa đếm vỏ sữa.... Nó cũng bắt tay vào công việc.

Nhìn hấn làm nó thấy thương thương, không ngờ chàng trai khôi ngô tuấn tú ấy lại chật vật với đồng vỏ sữa.

-"" Tôi bảo này, Hay là chúng ta góp vào làm chung đi, cứ như thế này tôi cũng không xong. "" - Nó nói

- "" ừm "" - Hấn ừ nhẹ giờ đây chiếc áo sơ mi trắng của hấn đầy mồ hôi lộ ra body 6 múi. Quần hút không tả nổi.

Nó cầm chai nước khoáng đưa cho hấn: - "" Uống đi! Vì tôi mà anh phải vất vả rồi. ""

Hấn nhận lấy chai nước đã mở sẵn nắp từ tay nó. Uống xong hấn đứng dậy xòe tay ra đợi nó nắm tay hấn. Nó ngu ngốc không hiểu hành động của hấn ý gì cứ đứng ngây ra đó.

- "" Nắm lấy tay tôi mà giữ thăng bằng "" - HẤN NÓI

À, giờ thì nó hiểu ý của hấn rồi.

Thế là nó bám vào vai hấn, chân phải làm trụ, chân trái rầm. Còn hấn thì lấy vỏ sữa từ đồng bên cạnh đặt ra cho nó. Cứ thế

vừa rầm nó vừa hát 1 ông sao sáng... 2 ông sáng sao, 3.... ông sao sáng..... 4 ông sáng sao..... Giọng nó trong veo hòa với tiếng muỗi vo ve, tiếng gió thổi nghe mà vui tai.

Cuối cùng cũng xong.

- "" Phù... mệt nhì?"" - Nó nói

- "" ừ, mà cô hát nghe hay quá. "" - Hấn khen nó,

Nó vui khi nghe hấn khen, nhưng giờ chân nó đã mỏi dã dôi. Nó không thể đi được nữa, nó cũng không thể làm phiền hấn công nó một đoạn. Nó chỉ đành bảo hấn đi trước.

- "" Hi hi..., ở đây không khí trong lành quá, anh đi trước đi tôi ở đây hít thở không khí trong lành vào sau. ""- Nó cố nở nụ cười để che mắt hấn.

- "" Tôi không thấy trong lành ở đâu, chỉ thấy ở đây đầy muỗi. "" - Hấn nói, Bởi trên người hấn có hương thơm lên muỗi cứ bám lấy hấn. Làm hấn khó chịu cực kì.

Hấn ngồi xuống, ra hiệu cho nó lên lưng.

- "" Anh cứ đi trước đi tôi tự vào được mà. "" - Nó nói

- "" Cô tự vào được,...? đến đi vào bước cô còn không thể đi nổi huống chi leo lên tầng. "" - Hấn dường như đã phát hiện ra nó bị đau chân, Cúi người xuống cõng dậy cho nó.

- "" Bỏ giày ra cho thoải mái,... Thôi lên lưng không kẻo trễ tiết bây giờ. "" - giọng hấn không quá to cũng không quá nhỏ vừa đủ để nghe.

Nó lên lưng hấn. Đây là lần thứ hai hấn công nó nhưng sao tim nó cứ đập rộn ràng, vẫn mùi hương đó - mùi hương của hấn khiến nó ngày càng bị cuốn hút.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tầng 3 của trường Trung An hôm nay trở nên nhộn nhịp. Và tâm điểm của cuộc nhộn nhịp đó không ai khác chính là Hấn và Nó. Hấn - một soái ca hàng hiệu cõng trên lưng một con bé bình thường như nó đúng là làm chấn động toàn trường. Mọi ánh mắt dò xét nhìn theo họ, thật khiến người khác khó chịu. Hấn đang hoảng hốt chính chính* công nó vào toilet, nó rất sợ ánh mắt dò xét của mọi người chỉ biết vùi mặt vào lưng hấn, vào mùi hương cuốn hút trên người hấn. Dường như chỉ cần hấn ở bên là nó sẽ cảm thấy an toàn.

- " Xuống được rồi đó. " - Hấn nói

- "" ồ... "" Nó ngớ ngẩn đáp, dường như khi ở bên hấn nó trở nên ngốc.

Hấn thả nó xuống chỗ của nó, nhanh chóng bước ra ngoài, để lại nó ở đó như người mất hồn. Vậy là kể từ giờ cuộc sống của nó ở trường Trung An sẽ bắt đầu thay đổi. Đúng vậy giống tổ đã ập đến khi nó mở chiếc điện thoại.

_ Ting.... Ting.... Ting.... - Là âm báo tin nhắn.

Nó chán chường một lát dường như nó có dự cảm không lành về tin nhắn đó, nhưng nó vẫn mở, bởi nó là con người dám đối mặt với mọi thứ.

Nội dung tin nhắn đó như sau: "*Quách Tử Hy tan học ra nhà kho phía sau trường có việc cần giải quyết!* "

Đúng như dự cảm đây là chuyện chẳng lành, nó nhanh tay ấn nút delete. Nó mệt mỏi tự nghĩ: "" bọn người này thật nhàn rồi, tìm bản cô nương để gây sự đây mà"

Vâng nó nghĩ vậy nên mới xóa tin nhắn.

Rồi quay sang nhìn Lô TRường*: " Tôi hơi mệt muốn gác mặt xuống bàn một lát, tí u ma ma** vào gọi tôi dậy nha"

* Lô Trường: Chính là Lô Hấn Hấn, Tác giả lấy họ + với chức danh [họ lô + lớp trưởng]

** U MA MA: biệt danh mà cả lớp gọi cô giáo.

- " Bà mệt hả! Có cần tôi đưa xuống phòng y tế không? " - Vừa nói Lô Trường vừa đưa tay lên trán nó,

- " Chỉ một chút thôi! Nghỉ một lúc là ok...."

- " Thế bà ngủ đi, tôi chạy sang căn-tin mua cho bà ít sữa." - Đúng là Lô trường có khác, nói là làm liền, chạy như gió sang cantin không để nó kịp nói câu ngăn cản.

Nó nhón miệng cười, nó cảm thấy mình thật hạnh phúc khi có đứa bạn như Lô Trường.

10 Phút trôi qua! Hân Hân vẫn chưa về. Nó bắt đầu lo lắng. Đứng ngồi không yên định chạy đi tìm thì tiếng chuông vào lớp lại vang lên....

- " Thưa cô, hôm nay Lớp trưởng Hân Hân bị đau bụng đang ở dưới phòng y tế" - nó đứng lên lễ phép thưa.

- " Được rồi! Em ngồi xuống đi, chúng ta bắt đầu vào bài nào! "" - Giọng nói nghe thật trầm bổng

Nó ngồi trong lớp như ngồi trên đồng lửa, 45" giờ đây đối với nó dài hàng thế kỷ.

- Teng....., Teng>..... TENG..... - Tiếng chuông báo hết giờ vang lên. Nó nhanh chóng thu đeo Balo lên phóng nhanh đi tìm LÔM TRUỞNG.

Căn-tin là nơi nó đến đầu tiên, nhưng cũng không thấy LÔ TRUỞNG. Càng ngày nó càng lo lắng hơn,... đầu óc bắt đầu mông lung, đang nghĩ xem những nơi Lô Hân Hân có thể đến.....

- " Oạch...," _Nó hình như đụng phải cái gì đó,... " Bức tường hả... à! Không hình như là va vào ai đó rồi nhi..." (nó nghĩ vậy)

- " Thật sự xin lỗi....! Tôi không cố ý va vào bạn. " - Nó cúi đầu.. Bây giờ nó không để ý đến người nó va vào, chỉ muốn nhanh chóng sang nơi khác để tìm người... Nhưng thấy người phía trước không có ý định tránh đường, nó lại lên tiếng:

- " Tôi thực sự đang có việc gấp, bạn có thể nhường đường được không?.." - Nó vẫn cúi đầu nói chuyện một cách khách sáo.

- "" Không "" - Người bị va vào nói.

Câu trả lời của người bị va vào dường như quá sức bất ngờ, nó bèn ngừng lên nhìn chủ nhân của giọng nói đó. Là hân,... chính hân - Lãnh Hân Phong.

- " Sao....., Sao lại là anh " - Nó nói.

- " Cô là người va vào tôi, câu này đáng lẽ tôi phải hỏi cô mới đúng ""

Nó chuẩn bị nói gì đó, nhưng rồi tiếng chuông điện thoại reo...

" Jesus, Lamb of God,

worthy is Your name,

Jesus, Lamb of God,

worthy is Your name

You are my strength when I am weak

You are the treasure that I seek

You are my all in all

Seeking You as a precious jewel

Lord, to give up I'd be a fool

You are my all in all" - Tiếng chuông điện thoại của nó dục giã

- " A lo! Quách Từ HY xin nghe"" - Giọng nó đầy ắp sự mệt mỏi.

Không thấy tiếng trả lời nó định cúp máy nhưng rồi đầu dây bên kia lại truyền đến giọng nói:

- " Quách Từ Hy, tan học rồi sao mày không đến chỗ hẹn. "

- " Hẹn, Hẹn gì... Ai vậy, nhầm máy rồi nha. " Nó mệt mỏi với cuộc điện thoại vô nghĩa,
- " Giả ngu hả con, 5" nữa chưa thấy mày đến, tao sẽ xử lý con bạn mày." _ - Đầu dây bên kia
- " Sao... các người là ai? Sao lại bắt bạn ta.....", "" - Chưa nói hết câu đầu dây bên kia đã cúp máy.....

Không trần trừ một giây nào cả nó nhanh như tên bắn chạy vào nhà kho, Nó không để ý đến hân, chỉ biết rằng việc gấp bây giờ là đến nhà kho.... Thế là nó chạy,... Bỏ hân đằng sau, hân hình như đang nhìn theo hướng nó, cố nói gì đó nhưng nó không nghe rõ.

Các độc giả thân mến!

Cảm ơn các bạn đã đọc trong suốt thời gian qua đã " Tòai sợ gió thổi bay mất em "

Gần đây có một số độc giả đã liên lạc với mình nói tác phẩm của tôi là truyện teen. Nhưng xin khẳng định lại với mấy độc giả một lần nữa là " *Tòai sợ gió thổi bay mất em* " là tác phẩm đậm chất ngôn tình, còn ngôn tình ở đâu, ở chỗ nào thì các mời các bạn theo dõi các chương sau. Tôi không dám chắc rằng tác phẩm của tôi hoàn hảo tuyệt đối, nhưng tôi dám nói tác phẩm của tôi sẽ làm cho bạn cảm thấy bất ngờ và khó khăn không biết nữ chính sẽ nghiêng về phương hướng nào với một cái kết bất ngờ. - theo cái gọi là ngôn tình phá cách.

Rất Cảm ơn và mong nhận được sự đóng góp ý kiến của các bạn đọc!

Bạn đang đọc truyện *Tòai Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Giữa thế gian rộng lớn luôn có một người có thể trở thành ngoại lệ của một ai

Bất chợt một cơn mưa ngang qua, nhìn qua khung cửa sổ, với những hạt mưa rơi tí tắt tưởng chừng là vô nghĩa nhưng chúng đối với những con người đang trong tâm trạng tình yêu và nỗi nhớ thì những hạt mưa kia chứa đầy những cảm xúc vô tận cùng nỗi nhớ chên vênh. Chỉ là những nỗi nhớ thoáng qua nhưng nó cũng đủ làm cho ai đó sầu muộn, trầm tư suy nghĩ về những gì đã qua, về một quá khứ không được đẹp. Không chỉ mưa mang đến những nỗi nhớ mà còn kèm theo đó là những cơn gió rào se lạnh sẽ khiến trái tim đau lại thêm đau hơn. -----

Tại nhà kho phía sau trường

- " Hân Hân.... Bà ở đâu" - Nó gọi to
- " Tiểu Hy, Tở ở đây! "" - Âm thanh phát ra từ đằng sau. Hân Hân bị bao vây bởi một đám nữ sinh.
- Nó nhìn lũ con gái bao vây Hân Hân, Gọng nói toát lên sự cương quyết, phong thái dứt khoát: - " Ta với bọn mi tuy học trung một trường nhưng cũng không quen biết gì nhau. Tại sao người các phải rờ rở bắt đầu để dụ được ta đến. ... "
- " Mày không biết tao nhưng tao thì biết rất rõ con mày đã dùng nhiều thủ đoạn để tiếp cận Ken...." - Tổ Vương người cầm đầu đám nữ sinh
- " Mày muốn sống sót ra khỏi đây thì hãy thả không bao giờ được lại gần ken của chị Tổ Vương. " - Con nhỏ bên cạnh Tổ Vương lên tiếng
- " Ta với tên Lãnh Phong đó chẳng có chút quan hệ gì? Ta cũng không hề muốn nói chuyện với hân, hồng chỉ là tiếp cận " - Quách Tử Hy
- " Hừ Ngươi lừa con nít à... Chỉ cần ngươi thả Tránh xa Ken ra bọn tao sẽ không làm phiền đến mày. Nếu không thì cả mày và con bạn mày cũng không ra khỏi nhà kho này một bước.... Hahaaaa " - Tổ Vương
- " Chưa bao giờ tới gần làm sao tránh xa được..., Thật ngờ ngẩn khi đánh nhau vì một thằng con trai." - Nó
- " Mày,... Mày giỏi lắm, riệu mời không uống lại muốn uống riệu phạt. " - Một con nhỏ khác bên phe Tổ Vương lên tiếng.

Nó mệt mỏi không muốn tiếp tục cãi vã, quay sang nhìn Lô Hân Hân nói: - " Chúng ta về thôi..! Cứ ở đây nói qua nói lại với những người nói tiến dog tôi mệt lắm."

Hân Hân cười típ cả mắt chạy sang phía nó, bên kia Tổ Vương mặt đỏ vì dận.

- " Về.... E rằng khó đây " - Tổ Vương vừa nói vừa nháy mắt với lũ đàn em, Bọn đàn em tay đưa nào đều cảm thấy gáy
- " Hân Hân bà đi trước đi ở đây để tôi lo " - Nó
- " Không, Tôi không thể bỏ bà ở đây được... Sống cùng sống chết cùng chết" - Lô Hân Hân kiên quyết
- " Cái đồ ngốc này, bà đi trước coi như là giúp tôi rồi đấy. Bà ở đây tôi còn phải bảo vệ bà nữa.... làm sao mà thoát ra được.... Thôi về nhà ngủ đi, mai gặp nhau."
- " Bà.... Hu Hu..... Tôi không thể bỏ bà lúc hoạn nạn được.... Tôi không về đâu, nhớ bà bị sao còn có tôi" - Hân Hân thường ngày chín chắn nhưng lúc như thế này thường thì rất yếu đuối, thiếu sáng suốt
- " Thôi đi bà..! Yên tâm tôi học tây côn đồ mà. Về nhanh tôi nhờ cái... Bà không về thì tôi tuyệt giao với bà đây đại tiểu thư nhà họ Lô ạ " - Nó cười nói, nụ cười như để trấn an Hân Hân

Nghe nó nói vậy, Lô Trường đành phải về nhưng trong lòng bứt dứt không yên. Thực ra Lô trường là con nhà tài vật cũng có địa vị trong xã hội lên bọn Tổ Vương cũng không muốn dừ ở lại. Lúc Hân Hân bước ra khỏi nhà kho cũng là lúc trận đấu giữa nó và tụi kia bắt đầu. Trong tay nó không vũ khí, lại một mình, nó biết sẽ chẳng có ai dám đến đây cứu nó. Nhưng nó vẫn tự trấn an mình bằng cách thầm cầu nguyện: " Thượng đế hãy giúp con với, cầu xin người phải thiên xử xuống cứu con thoát khỏi kiếp nạn này." Ngoài thượng đế, ba mẹ thì sẽ chẳng có ai sẵn sàng bảo vệ nó cả.

- " Tét." - Một cái tát giáng xuống mặt nó.
- " Quỷ xuống, cúi đầu nhận lỗi thì tao sẽ tha cho. Đồ con nuôi " - Giọng nói cay nghiệt đầy sức phạm của Tổ Vương. Tiếp sau đó là những lời nói khiến nó đau lòng
- " Bọn tao thừa biết mày là trẻ mồ côi bị vứt bỏ. Thầy Hóa thương hại mới nhận nuôi. haaaaaa.."
- "" Tét" - Lần này thì một cái tát nữa được giáng xuống nhưng không phải giáng xuống mặt nó mà là Tổ Vương. Chính nó là người ra tay đánh.
- " Cái tát này coi như là tôi thay bố mẹ chị dạy dỗ chị trước khi sửa điều gì thì phải nghĩ. Là con nuôi thì sao, bị vứt bỏ thì đã sao ít ra tôi không hề tiện và bẩn thỉu như chị. "

Tổ Vương dơ tay ra định tát nó nhưng một bàn tay ngăn lại.

- " Chuyện con gái các người tôi không biết, cũng không muốn biết. Nhưng tôi chỉ muốn nói với các cô một điều là Quách tử Hy là người mà tôi đã hứa chăm sóc tốt cho cô ta trong lúc cha mẹ cô ta đi vắng... Các cô hiểu ý tôi chứ " - Giọng hân trầm, nói chuyện mà mặt không chút biểu cảm. Chỉ đôi ba câu của hân mà đã khiến bọn Tổ Vương không dám động đến nó.

Nói đến đây hân quay sang nắm tay nó ung dung ra khỏi nhà kho, nó lúc này vẫn ngây ra.

Lúc này trời đã xế chiều, mọi người đều về hết rồi, chỉ còn hân với nó tay trong tay tản bộ dưới sân trường. Nó và hân đều không hay biết rằng trên tầng 5 tòa nhà hiệu bộ có người đang nhìn họ với ánh mắt bất ngờ.

Trên chiếc xe BMW X6

- " Hình như cô còn chưa cảm ơn tôi. " - Hân ngồi ở ghế sau, quay sang nhìn nó
- " Anh còn chưa xin lỗi tôi " - Nó đáp lại
- " Tôi là người cứu cô ra khỏi chuyện phức tạp đó "
- " Nhưng cũng chính anh là nguyên nhân gây ra vụ thị phi đó, với lại tôi tạo cơ hội anh thực hiện lời hứa sẽ với ba mẹ tôi "
- " Ý cô muốn nói là tôi phải cảm ơn cô vì cô đã tạo cơ hội cho tôi thực hiện lời hứa với ba mẹ cô à.. " - Hân nói khéo môi nhếch lên
- " Chính xác. " - Nó cười để lộ má núm đồng tiền.

Một lát sau hân lên tiếng

- " Nhiều năm rồi mà nụ cười của em vẫn làm tim tôi loạn nhịp. " - Hân nói, làm cho ngay lập tức tất nụ cười. Nó đem tay nghe vào vờ như không nghe thấy hân nói gì.

Không khí trong xe trở lên trầm xuống, nó và hân ai lấy đầu quay ra hướng khác. Nó vẫn như xưa đáng yêu, dễ thương hồn nhiên.

----- "Giữa thế gian rộng lớn luôn có một người có thể trở thành ngoại lệ của một ai đó "-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mát Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quá khứ bị lãng quên

Trái tim những người trẻ tuổi non nớt và yếu mềm. Vì vậy sự tổn thương và ám áp đều được khắc sâu trong đó. Cuối cùng những thứ bị khắc ghi đó cùng với thời gian trở thành tính cách của chúng ta.

Hoàng hôn ở đây rất đẹp nhưng một tuần kể từ khi chuyển vào dinh thự của hân sống đây là lần đầu tiên nó ngắm trọn vẹn.

Từng tia sáng dịu dàng xuyên qua hàng cây, không còn gay gắt như ban sáng thay vào đó là sự nhẹ nhàng, duyên dáng. Một cô gái vóc dáng nhỏ bé bên cạnh là một chàng trai đang ở sân thượng ngắm hoàng hôn.

- "Hoàng hôn ở đây rất đẹp."- Nó quay sang nói với hân.
- "Cô có vẻ rất thích hoàng hôn?"- Thay vì im lặng, Hân lại quay lại hỏi nó.
- "Đúng vậy! Mỗi khi ngắm hoàng hôn tôi lại có một **cảm xúc** rất lạ. Tôi lại nhớ đến..."- Nói đến đây nó thờ dãi.
- "..."- Hân muốn biết mỗi khi ngắm hoàng hôn nó nhớ đến ai. Nhưng hân không hỏi, không thể hỏi, hân tự nói với mình lấy tư cách gì để hỏi nó đây.
- "Bình minh và hoàng hôn cả hai đều rất đẹp, nhưng tại sao con người ta lại thích bình minh, và đặt tên con là bình minh?"
- "Bình minh là bắt đầu cuộc sống. Còn hoàng hôn là sự kết thúc. Tôi nghĩ con ta sẽ thích bắt đầu cuộc sống đẹp để sau ánh mặt trời hơn là sự kết thúc khi hoàng hôn buông xuống. Nhưng tôi lại thích hoàng hôn hơn vì nó gợi đến một cô gái mà tôi thích"- Hân bật bạch
- "Người anh thích là người như thế nào...? Tôi rất tò mò, chắc cô ấy thuộc mẫu người hoàn hảo lắm nhỉ?"
- "Không hoàn toàn ngược lại cô ấy rất ngốc, đại ngốc mới phải? Tôi đã rất nhiều lần bày tỏ nhưng lần nào cũng không kịp nói thì cô ấy đã ngủ."- Hân
- "hiiiiiiiiii.... Sao anh không bày tỏ lúc cô ấy yếu đuối nhất hay lúc cô ấy vừa ngủ dậy nhỉ? Cô ấy sẽ không thể chón tránh."- Nó gọi ý
- "Một ý kiến không tồi."-

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn cũng lui về thay vào đó là bầu trời đầy sao. Nó không biết đã ngủ từ lúc nào. Nhìn nó ngủ trông rất bình yên làm hân không thể kìm lên nỗi ham muốn. Vén mái tóc mượt của nó hân vừa lẩm bầm nói: "Cô bé này vẫn ngốc và đáng yêu như xưa. Em làm tôi không kìm nổi cảm xúc." Rồi hân bế nó về phòng. Phòng của nó được hân sắp xếp cạnh phòng sách của hân, với tông màu chủ yếu là màu trắng.

Trời bắt đầu mưa.

Từng hạt rơi gác nhỏ đèn le lói bóng dáng in trên tường loang. Tôi muốn hỏi có phải vì đời chưa trọn vẹn tay. Có phải vì tâm tư giấu kín trang thư còn đầy. Nên những khi mưa nửa đêm làm sao xuyên giấc ngủ chưa đến tìm. Ngoài hiên mưa tuôn mưa lạnh xuyên qua áo ai... canh dài nghe buồn ngủ. Mưa lên phố nhỏ có một người vừa ra đi đêm nay.

Nó đang gặp ác mộng mà nó luôn gặp phải mỗi khi trời mưa hay sấm chớp. Trong cơn ác mộng nó thấy một cô bé có bím tóc đuôi sam đang cố hết sức chạy trốn khỏi trại trẻ mồ côi. Cô bé đó vừa gọi "Ba Ba.... Ba mẹ đâu rồi. Ba mẹ không cần tiểu Hy nữa sao." cứ vậy vừa đi vừa khóc. Đột nhiên trời bắt đầu sấm đen lại, giông tố kéo đến, cô bé có bím tóc đuôi sam đó không biết đi đâu về đâu cứ vừa đi dưới mưa khóc. Người cô bé đó lạnh run vì sợ bóng đêm và vì lạnh. Cô bé đó vì sợ, vì lạnh, vì đói, vì rét đã ngã ngay giữa đường. Bất chợt một Chiếc xe BMW dừng lại trong xe một cậu bé mặc áo sơ mi, quần tây trên cổ đính một cái nơ màu đen. Chính cậu bé đó đã xuống truyền hơi ấm và sức sống cho cô bé đôi sam đó bằng cái ôm."

Tiếng sấm làm nó thức giấc, nó chỉ biết hét. Lúc này hân đang ngồi đọc sách. Nói là đọc sách nhưng trong đầu hân đang suy nghĩ về một cô bé mái tóc đuôi sam thấy tiếng hét của nó hân vội lao ra khỏi phòng sách. Nó lúc này đang ngồi thu mình một góc với hai hàng nước mắt giàn dụa.

Hân mỉm cười ranh mãnh rồi đến ôm nó vào lòng: - "Cô bé ngốc có anh ở đây rồi."

Vì sợ sấm nó ôm chặt lấy hân như sợ rằng chỉ cần nó bỏ tay ra thì hân sẽ đi mất, vĩnh viễn biến mất. Cái cảm giác này sao mà ám áp và quen thuộc đến

thể phải chăng cậu bé xuất hiện trong giấc mơ của nó là HẮN.

Một hồi lâu sau khi cơn mưa tạnh, nó bắt đầu nhúc nhích, cố thoát ra khỏi cái ôm của hắn.

- " Từ ngày đó mỗi khi trời mưa em thường nhớ thế này sao? " - Giọng hắn ấm áp như truyền lửa ấm áp cho nó.

- " Sao anh biết....? Có phải chính anh là.... " - Nó dường như rất ngạc nhiên và xúc động.

Hắn dường như hiểu nó muốn nói gì liền gật đầu: - " Ừ.... Tôi chính là cậu bé đó, người đã ôm lấy em vào đêm hôm ấy. Em nhận ra tôi quá muộn em biết không?....." Ngập ngừng vài giây rồi hắn nói tiếp: " Và đây là hình phạt cho em vì đã không nhận ra tôi sớm hơn ".

Nói xong hắn liền đặt nụ hôn xuống môi nó. Nó chưa kịp phản ứng cứ ngây ngô ngồi im để cho hắn hôn. Lưỡi của hắn mơn trớn ở bên trong khoang miệng của nó rồi xoay vòng lưỡi mình quanh lưỡi của nó và mút lưỡi của nó. Khi thực hiện kiểu hôn này hắn thực hiện chậm cùng sự đam mê và say đắm của mình. Thử tưởng duy nhất lúc này có thể nghe được chính là hơi thở của cả hai người. Hắn ghé vào tai nó nói nhỏ: " Nụ hôn đầu của tôi thuộc về em "

Hôn thật nhẹ nhàng từ phía bên trong rồi mới tới bên ngoài. Hắn hôn và cắn nhẹ môi ngoài và hôn nó thật sâu. Trước khi kết thúc nụ hôn, hắn kết thúc nụ hôn đó bằng việc mơn trớn đôi môi nàng và vòng qua tai. Một tay luồn qua tóc của nàng. Lưu luyến mãi không rời. (Rất tiếc nhưng ngoài cái hôn đó đêm hôm ấy không xảy ra chuyện gì).

Sáng sớm, anh ban mai đầu tiên rọi vào phòng.

Những hạt bụi trong không trung nhảy múa trong những tia nắng vàng.

Khi nó mở mắt ra người đầu tiên nó tìm kiếm đó là hắn. Nó tự hỏi chuyện hôm qua có phải là mơ không? Dường như hắn biết được suy nghĩ trong đầu nó, bước đến giường hôn lên mái tóc: - " Em dậy rồi hả! Đi vệ sinh cá nhân đi rồi xuống lầu ăn cơm. "

Nó dường như chưa quen với cách cư xử này, đành cười chừ, rồi cúp lúp chạy vào nhà vệ sinh. Trong nhà tắm nó nhìn vào gương tủm tỉm cười.

Trong lúc đợi nó đánh răng rửa mặt hắn kéo rèm cửa sổ ra. Ngoài kia bầu trời xanh biếc, từng đám mây nhẹ nhàng trôi. Bên tai hắn là một khoảng yên tĩnh, máu trong cơ thể dường như lưu thông chậm lại, phảng phất tiếng xả nước từ trong nhà tắm phát ra.

Nó bước ra từ phòng tắm, ánh nắng sớm mai tràn vào cửa sổ, nó quay lưng lại cửa sổ, ánh nắng nhảy nhót lung linh trên người nó. Giờ trông nó giống như một thiên sứ xinh đẹp, mái tóc ngắn, chiếc váy trắng, ánh nắng vàng. Nó và hắn cùng ăn sáng và bắt đầu một ngày mới tràn đầy hạnh phúc.

" Nếu như mây là hơi thở của bầu trời

Gió là tiếng thở dài dỗi loạn của em

Hồi ức là sự tiếp diễn của tình yêu

.....

Anh là những ngọt ngào em từng có

Em là quá khứ tình yêu của anh

Đoạn ký ức tốt đẹp ấy

Chúng mình đều không thể quên được

Vì em cũng rất yêu anh, anh cũng rất yêu em

Nên mới có thể mỉm cười mà ra đi

Tuy rằng em không thể thấy anh được

Hạnh phúc là khi chúng mình đã từng ở bên nhau. "

Nó vừa lau nhà vừa ngân nga hát đoạn điệp khúc bi thương. Bài hát vốn dĩ rất buồn, nhưng khi nó cất tiếng hát làm cho bài hát chứa đựng niềm vui.

- " Lãnh Phong... Tình yêu là gì? " - Nó tò mò

Trên chiếc ghế dài đắm chìm trong hôn nhân nặng trĩu bầu trời tuyệt đẹp.

- " Yêu là hạnh phúc! Vì yêu một người nên lúc nào cũng muốn cô ấy vui vẻ, bất kỳ điều gì cũng có thể làm vì cô ấy. Mong muốn cô ấy được hạnh phúc, mong muốn được nhìn thấy gương mặt tươi cười của cô ấy, khi cô ấy hạnh phúc thì đó cũng là lúc hạnh phúc nhất của người yêu cô gái... Tình yêu đối với tôi là làm cho em được hạnh phúc."

Gió hoàng hôn nhẹ lướt qua, hắt lạng lẽ ngắm nhìn bầu trời rắng chiều đỏ rực, những đám mây tít lên cao nhuộm đỏ óng ánh, tạo ra những vầng hào quang rực rỡ, đẹp như nụ cười của nó.

Lá cây rơi xào xạc.

Mặt trời lặn về hướng tây, rắng chiều cũng dần dần biến mất. Hôm đó hai bên trên trời dài màu còn sót lại đẹp tuyệt khiến người ta không dám thở vì sợ tiếng thở làm nay động cảnh sắc.

-----jung hyo seo-----

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mát Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Sau khi ở chung nhà với hấn một tháng trời.

Quan hệ giữa hai người họ đã thay đổi. Sư huynh kiêm gia sư từ thiện cho nó, kiêm cả tài xế. Còn nó là giờ phải nhờ vả hấn giúp đỡ để nâng cao điểm số dành mỗi ngày làm đồ ăn kiêm chân sai vặt cho hấn.

Bố mẹ nó từ quê nội lên. Nó phải chuyển về nhà sau những nuôi tiếc. Cuộc sống của nó và hấn vẫn vậy. Buổi sáng hấn không đi siêu xe đi học mà thay vào đó là chiếc xe đạp lịch lãm màu đen.

Buổi sáng hôm nay cũng không ngoại lệ.

Quần jean đen, sơ mi trắng phối với đôi giày thể thao cùng màu. Trên vai khoác chiếc balo đen độc quyền của hoàng gia Anh.

- Rùa.....! Em có thể đi nhanh hơn một chút không! - (Hấn thiếu kiên nhẫn. Hấn đang sự dụng thức mệnh lệnh với nó.)

Nhanh chóng, nó chạy ra ngồi đằng sau xe hấn.

- Sorry baby....! Đợi sư huynh đợi có lâu không.

- Có. - (Hấn)

- Mới có 5 phút mà. Người đầu mà một câu khách khí " không sao đâu cũng không nói được"

- 4 phút 28 giây. Thời gian là vàng bạc. Em chưa nghe thấy bao giờ à.

- Hình như sư huynh đi nhầm đường rồi. Đây không phải đường đến trường mà.

- Đồ ngốc này! Hôm nay là chủ nhật trường nào dạy vào hôm nay.

Vừa mắng yêu nó hấn vừa dốc hết sức đạp xe thật nhanh. Gió thổi tóc bay theo gió.

Nó bám vào áo hấn, tay khế đung đưa.

- Thế bây giờ đi đâu. - (Đầu óc nó hiện lên những khung cảnh lãng mạn trong ngôn tình. Nam chính sẽ đưa nữ chính đi công viên, xem phim... Hay ăn uống..... Gì đó)

- (Hấn không trả lời. Nó không hỏi tiếp.)

Đời không như mơ. Hấn dừng xe trước thư viện thành phố.

- Đến thư viện làm gì? @...@ (mắt nó tròn tròn lên bất ngờ.)

- Học. - (Hấn trả lời cụt ngủn rồi bước vào)

Nó cúi theo sau với tâm trạng thất vọng tràn chề.

Hai người bọn họ tìm được chỗ ngồi khá yên tĩnh. Nơi đây là tầng 13 có thể nhìn toàn bộ Bắc kinh.

Nó thì đứng ngồi không yên. Với đồng sách, bài tập mà hắn đưa cho. Trong khi đó hắn ngồi thành thoi ngắm nhìn biểu cảm dễ thương khi trầm ngâm, khi hào hứng vì giải được bài tập trên khuôn mặt nó.

Cứ như vậy 4 giờ đồng hồ trôi qua. Trời bắt đầu nhá nhem tối. Nó vào hắn sắp sửa chủ bị về nhà ăn bữa cơm tối thì gặp người quen.

- Ôi! Ken cậu cũng đến đây kiểm tra hoạt động của thư viện à. - (Vương uyển cô bạn cùng lớp của hắn.)

Nó quay ra nhìn hắn với bộ mặt thần thờ không hiểu chuyện.

- Tội đường lên qua đây xem thử. (Hắn trả lời khách sáo)

Phuong Uyển lại quay ra nhìn nó bằng nửa con mắt điều cợt nói.

-Bạn gái cậu hả. Trông quen ghê.

- Cậu tò mò về việc cá nhân của tôi thế sao. - (Nói xong hắn khoách balo lên vai và đi.)

Nó bất ngờ trước câu trả lời của hắn. Nó bối rối ngại ngùng cúi chào Phuong Uyển, rồi lóc cóc chạy theo hắn. Hai người ra khỏi tòa nhà, hòa mình vào dòng người lao nhiệt của Bắc Kinh.

Phá tan không gian im lặng hắn lên tiếng: - Em có chuyện muốn hỏi tôi?

- Sao anh biết???

- Trên mặt của em đã hiện lên hết rồi.

- Có sao.....!- (Bộ dạng lúc này của nó đúng là đáng yêu). Không kìm nén được hắn đưa tay véo má nó.

- Nhìn bộ dạng của em kia. Ngốc chết đi được. Thôi được cho em hỏi 3 câu. Xong 3 câu này về đến nhà là vừa.

- Thật hả?

- ừ!

- Anh và chị kia thân lắm nhỉ?

- Em nghĩ sao? Một mình em đã đủ phiền chết rồi.

- Thư viện này.... Của anh à?

- Ừ! Bị phá sản. Ông ấy, à ba tôi bỏ tiền ra mua lại. Vì nơi này gắn liền với tuổi trẻ của ông ấy.

- Lúc này....Chú ta... Ý là em với anh..... Với anh....có quan hệ gì.... À không em là gì của anh.... (Nó đỏ ửng mặt. Nhưng vì không muốn giằng xé nội tâm bên đánh bạo hỏi hắn)

- Em định tỏ tình hả. Câu này anh được phép không trả lời nhé! Câu thứ tư rồi đó. Tính cả câu thật hả của em lúc nãy nữa. Đồ ngốc ạ!

- Anh...! Anh. Em thích anh thực sự thích anh.

Nói xong câu đó, nó chạy thật nhanh vào nhà. Hắn mỉm cười, nhìn nó ngày càng xa dần với nụ cười của thiên thần biết yêu. Và tự nói một mình.

- CÓ! ANH RẤT THÍCH EM. THÍCH EM TỪ RẤT LÂU RỒI.... CÔ BÉ NGỐC NÀY.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

25/8/ nó nhớ rất rõ, bởi vì hôm đó là sinh nhật nó cũng là sinh nhật hân.

Hôm nay nó háo hức, quyết định làm rõ mối quan hệ giữa nó với hân rồi cùng hân đón sinh nhật ngọt ngào. Cùng với sự tư vấn, ủng hộ nhiệt tình của Lô Hân Hân.

Sau n lần chọn trang phục, nó quyết định mặc bộ váy nữ tính màu hồng đi kèm là đôi giày trắng.

Trời hôm nắng nhạt nhòa, nó kiêu diễm trong bộ váy đứng bấm chuông trước cửa dinh thự hân.

- " Sur ca "" - Nhìn thấy hân mặc trang phục thể thao bước ra. Nó vội vàng lên tiếng.

- " Từ Hy! Hôm nay sư huynh có việc bận cho e nghỉ, chẳng phải ta đã gửi tin nhắn rồi sao, chưa nhận được à! "

- " Em nhận được rồi! Hôm nay ngày đặc biệt em muốn đến đây để cùng....Ừm... Ừm... MUỘI PHÁT HIỆN RA MÌNH CŨNG THÍCH HUYNH... RẤT RẤT THÍCH... HUYN...H. " - Chưa kịp nói hết câu.

Thì từ trong nhà bước ra một cô gái trên người mặc quần áo của hân.

- " Ren cậu làm gì ở ngoài đây. Vào thôi bánh sinh nhật đi. " - Cô gái ấy nói xong mới phát hiện ra bên ngoài còn một người nữa

1s... 2s... 3s. Nó bất ngờ, sững sờ trước sự xuất hiện của cô gái ấy.

Nụ cười trên môi của nó cũng nhanh chóng mất đi. Thay vào đó là khuôn mặt đờ đẫn.

Nhanh chóng nó dúm chiếc bánh kem cùng món quà cho hân. Vội vã chạy nhanh. Như sợ hân từ chối món quà.

Hân chỉ yên lặng nhìn nó rồi đi. Không nói câu nào.

Hôm nay đáng nhẽ ra là ngày vui vẻ và hạnh phúc của nó. Nhưng giờ nó cảm thấy vô vị.

Từ lúc đi gặp hân về nó nhốt mình trong phòng. Không gặp ai cả.

Buổi tối, có tiếng mẹ nó ngoài cửa nói vọng vào.

- " Phong nó đến tìm con kia. "

- " Mẹ cứ nói rằng con không có nhà đi. Hiện tại con không muốn gặp anh ý. " - Nói biết bản thân mình nói không muốn gặp là nói dối. Nhưng biết sao giờ. Nó biết dối mặt với hân như thế nào.

Bóng tối vây quanh ánh trăng hắt vào bức rèm với ánh sáng yếu ớt.

Qua cửa sổ nó lặng lẽ đưa mắt tìm kiếm bóng dáng hân.

Nó tự an ủi bản thân mình rằng: " Thực ra không sao cả chỉ là chúng ta không đủ may mắn để đến với nhau. "

Tìm nó đau, bây giờ thì nó thật sự chắc chắn rằng nó đã yêu hân chứ không phải là thích nữa rồi.

Nửa đêm, nó vẫn thao thức suy nghĩ xem ngày mai lên đối diện với hân như thế nào.

Tĩnh.... Tĩnh.... Tĩnh Có tin nhắn. Là tin nhắn của hân. Nó vội vã mở ra thấy dòng chữ.

- " Anh sẽ quay trở về. Đợi anh được không? "

Nó không biết rằng lúc đọc được tin nhắn cũng là lúc mà máy bay cất cánh.

Nó nhanh chóng ấn một tin nhắn khác gửi đi rồi lập tức gọi điện thoại cho hân. Nhưng rõ đầu dây bên kia chỉ thấy dòng thông báo thuê bao ngoài vùng phủ sóng.

Mãi đến sau này, khi con tim đã trài sạn vì những tổn thương quá lớn. Nó mới biết rằng hôm đó hân đã bay sang pháp. Kể từ đó không ai bao gồm cả nó biết thông tin gì của hân.

Hân mới tình đầu cũng là dĩ vãng không thể chạm đến bởi chỉ cần chạm nhẹ nước mắt sẽ ào ạt tuôn ra.

TUỔI THANH XUÂN RỒI CŨNG SẼ QUA

VÀ CÁNH ĐỒNG GIÀ ĐI SAU MỖI LẦN HOA THẮM

THỜI GIAN THÌ NHANH.

NỖI BUỒN THÌ CHẬM CHẠP.

CHÚNG TA RẼ ĐỀU CÙNG DẪN ĐÁP PHẢI NỖI ĐAU.

Chớp nhoáng 7 năm đã trôi qua. Cuộc sống của nó đã thay đổi.

Bố mẹ nó đã chuyển về nhà về quê sống hưởng những ngày tháng thanh bình trung tuổi nơi quê nhà.

Còn nó bản thân đã trưởng thành có nhan sắc, tốt nghiệp đại học loại khá may mắn vào được công ty lớn làm việc.

Nó hiện tại được rất nhiều người theo đuổi nhưng nó vẫn đợi hấn. Nó tin rằng hấn hứa về thì nhất định sẽ chờ lại và nó sẽ đợi.

P/s: Không liên quan cho lắm nhưng 4 ngày nữa sinh nhật tui. Hi hi...:-)-)

Đọc giả cho ý kiến về chương này với.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Bầu trời vào cuối thu, vừa cao lại vừa xa, thỉnh thoảng có vài chiếc lá cây bị gió cuốn cuộn bốc lên, không mục đích mà xoay tròn.

Hôm nay cô được tan làm sớm, cô không vội taxi về như mọi khi mà bắt xe buýt. Cô ngẩn ngơ nhìn con phố phồn hoa xung quanh bỗng hiểu ra, đây chính là con đường Bắc Đại ngày xưa!

Con đường này đã quá đời quen thuộc với cô.

Không còn dấu vết con đường ồn ào ngày xưa? Những người bán hàng rong bán xôi, vừa rẻ vừa ngon đâu rồi?

Sau khi anh đi, cô tốt nghiệp thì từ lúc ấy cô đã không quay lại nơi này nữa.

Ngôi trường mang vẻ yên tĩnh khác xưa. Cô đi vào trường, ngôi trường chẳng hề thay đổi. Những cây cổ thụ, những khu nhà cũ kỹ. Những học sinh nam nữ lướt qua cô, cảm giác ngậm ngùi chưa xốt trong lòng cô chưa bao giờ hiện hữu rõ rệt như lúc này. Thì ra cô thực sự chia xa gần ấy năm. Những kỉ niệm năm ấy giờ quay trở lại khiến tim cô dường như bị bóp nghẹt.

Trong lúc ấy cô nhìn thấy anh, vẫn khuôn mặt ấy nhưng lạnh đi đi rất nhiều.

Cô tự hỏi anh về Trung Quốc từ bao giờ? Sao không tìm cô. Trong tim anh còn có cô hay không?.. Những câu hỏi ấy cứ liên tục xuất hiện trong đầu cô, cô đứng nhìn anh mặt ngây ra. Dòng suy nghĩ trong đầu cô tràn ngập câu hỏi về anh.

Cô đứng đó phóng tầm mắt về phía anh. Anh bị vây quanh bởi đám người họ chắc là những giáo viên mới của trường. Bao nhiêu năm thầy cô giáo dạy cô và anh đã nghỉ hưu gần hết. Cô đứng đó dõi theo anh chợt phát hiện bên anh dẫn theo một cô gái.

Cô khựng lại, tự nhủ rằng. Anh ấy đẹp trai như vậy, tài năng như vậy có biết bao cô gái đẹp vây quanh. làm sao còn nhớ đến cô - một con bé bình thường.

Cô không có ý định tiến gần anh. Bởi cô nghĩ anh có còn nhớ đến cô không? Mà nếu còn nhớ thì sao? Chào nhau như người quen. Rồi anh lại giới thiệu với cô rằng cô gái đứng bên cạnh là bạn gái anh. Cô không đủ can đảm để nghe những lời đó. Vị trí của anh trong tim cô trước kia cũng thế và đến nay cũng vậy chưa hề thay đổi.

Nhưng liệu anh có từng yêu cô hay không? Vào ngày sinh nhật anh năm đó cô đã hỏi anh và anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của cô thì anh đã đi du học.

Cô chưa từng nói yêu anh tha thiết nên mãi chẳng thể trách anh ra đi... Cô gặp anh những ngày đầy gió khi trái tim cô đã kịp hong khô. Chưa làm cùng anh được những điều hiển nhiên nhất, nên mãi mãi chỉ có thể hối hận. Đã có lúc muốn níu lấy tay anh nhưng lại ko biết phải bắt đầu từ đâu. Thanh xuân của cô thật tốt vì đã từng có anh. Hãy là anh như ngày cũ, cô chẳng thể chậm vào... Và có lẽ lần tiếp theo cô cũng sẽ không tiến thêm một bước để đứng cạnh anh.

Thật ra mà nói, những kỉ ức của con người dù xấu xa hay tốt đẹp cũng sẽ được lưu giữ vào sâu trong tiềm thức. Ta thật ra chẳng hề quên người nào cả, cũng chẳng bỏ sót kỉ ức nào trong cuộc đời. Chỉ là khi còn bên nhau, những người đó đối với ta là một quãng kỉ ức mờ nhạt, cho nên mãi sau này ta vô tình bỏ quên, nhưng chắc chắn chỉ cần một chút gì xưa cũ cũng có thể khiến ta nhớ lại mà thôi!

Nhân sinh kì diệu, nguyên ý thì chung đường nhưng chỉ cần 1 kẻ quay lưng thì 2 người đã trở thành 2 thế giới. Nếu có sau này, trong hồi ức nơi em, liệu tôi sẽ là tên ngu ngốc trót dại một thời, hay là nửa nhân duyên mà thanh xuân năm ấy, em vô tình bỏ lỡ...?

Cô đang mênh mông với dòng suy nghĩ về anh. Không biết cô bạn cùng lớp cũ cũng ở đây, và đứng nhìn cô chăm chú.

- " Cậu..! Có Phải Quách Tử Hy.? "

Cô quay sang nhìn cô gái ấy: - " San San, là tớ Tử Hy đây!"

- " Tớ cứ ngỡ là tớ nhìn nhầm cơ. Mà sao cậu lại ở đây " Cô bạn cũ hỏi.

- " Hôm nay sắp cho tan sớm, trên đường về ngang qua đây nhìn cảnh nhớ lại người xưa. Lên vào... "Cô nói nửa đùa nửa thật.

- " NGƯỜI XƯA>>? LÀ ANH LÃNH PHONG hả... "

Cô giật mình vì bị nói trúng tim đen. Nhưng vẫn cố tỏ ra như không có gì.

- " Cậu đang nhìn anh Phong à. Chẳng lẽ cậu vẫn còn thích anh ý. "

- " Tôi biết mình đã sai. Sai ngay từ đầu. Bởi khi anh ấy cách tôi chỉ vừa bằng cái với tay, tôi cũng chẳng thể chạm vào. Anh ấy là ánh dương rực rỡ. Vậy tôi dùng gì để có thể tự tin đến bên Anh. Ngay cả sánh bước trên một con đường tôi còn không thể, còn không dám. Anh ấy, là tuổi 17. Nhưng nếu có thể trở về, tôi vẫn mong gặp Anh ý. Thích anh. Và rồi chia xa. "

- " Có gì sai cơ chứ. Chỉ là Uống nhầm 1 ánh mắt, con say theo cả đời "

Chiều hôm ấy bầu trời vẫn trong xanh nhưng dưới cái nhìn của cô thì nó trở nên u ám buồn tẻ như những năm thanh xuân cô đã phạm phải để chờ một người.

Lưu bút của Tác Giả : " Quý độc giả thân mến! Hôm nay jung hyo seo xin mạn phép có vài điều:

Thứ nhất: Bắt đầu từ chương này tác giả xin phép được đổi ngôi thay từ " HẮN " = " ANH " ; " NÓ " = từ " EM ". Có lẽ các bạn rất thắc mắc tại sao tôi lại đổi. Xin thưa rằng: "" Nam chính và nữ chính đã qua thời niên thiếu rồi và đang bước đến độ tuổi thanh xuân và từ " Nó & Hắn " không hợp cho ngữ cảnh truyện. Lên tôi đổi thôi. Mong sẽ nhận được nhiều sự (cmt) đóng góp hơn nữa để Tôi sợ gió thổi bay mất em hoàn thiện hơn.

Thứ 2 : Tết này tôi rảnh tôi sẽ ra chap liên tục nha...! **Hì hì hì**

Thân Á ! TẠM BIỆT.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mất Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Trong cuộc đời của chúng ta, luôn có một người, có thể khiến cho chúng ta cười rạo rờ nhất, khóc đến thương tâm nhất, nhớ đến sâu sắc nhất. Người đó chỉ có thể là người mà bạn yêu sâu đậm.

Cũng giống như một câu nói mà tôi đã đọc ở đâu đó: "Tình là trò chơi, của ván caro. Cứ thế ngồi đợi tiếp X tiếp O "

Kể từ ngày hôm đó cô không còn gặp anh, Dù chỉ thoáng qua cũng không. Mỉm cười tại duyên.

Cũng sau ngày hôm đó công việc của cô rất bận rộn.

Một cô gái nhỏ nhắn mặc bộ váy công sở. Trên cổ đeo thẻ nhân viên thực tập.

- " TỬ HY.!" Tiếng gọi của chị Bối LẠC khiến cô giật mình.

- " Dạ " - Cô giọng nhẹ nhàng đáp.

- " SẾP LÝ. Bảo chị đi photo đồng tài liệu này với thông báo mọi người 30p nữa có mặt tại phòng họp. Nhưng chị chưa ăn sáng, em giúp chị photo với báo mọi nhà. "

Đúng là môi trường nơi công sở có khác, "Ma cũ bắt nạt ma mới". Nhưng biết sao được cô vừa tốt nghiệp, được nhà trường viết giới thiệu vào HÀN THỊ cô so với các sinh viên khác đã là rất may mắn. Dù chỉ mới thử việc được hơn nửa năm nhưng cô đã bộc lộ rõ năng khiếu của mình cũng chính vì thế cô bị rất nhiều nhân viên khác ghét.

- " Vâng. "

Cô nhẹ nhàng đáp. Nếu là Tử Hy của 5 năm trước thì đã sớm ném đồng hồ sơ kia vào mặt bà cô đó rồi vùng vằng bỏ việc. Nhưng Tử Hy bây giờ thì khác. Cô biết thế nào là khổ cực, thế nào là thương trường bởi cô đã trải qua một vài chuyện. Có thể nói không phải là thời gian làm ta thay đổi mà chính môi trường bắt ta phải thay đổi để tồn tại. Động vật cũng vậy và con người cũng thế. Đó là quy luật cuộc sống. Cô cũng không ngoại lệ.

Sau khi các nhân viên bao gồm cả nhân viên thực tập bọn cô tề tụ đông đủ thì khoảng 10 p sau. Một người đàn ông mặc bộ vec đen, da ngăm đen, đầu hói, tay xách chiếc cặp dừng đứng bước vào. Mọi người nhìn thấy người đàn ông đó liền đứng dậy, nghiêm túc cúi đầu vâng lên.

- " Chào Sếp Lý. " Mọi người trong phòng họp đều vang lên.

Người đàn ông đó dường như lắm bản gì đó trong miệng. Hướng mắt lên nhìn mọi người, rồi nhẹ nhàng đưa tay lên phẩy phẩy vài cái ra hiệu cho mọi người ngồi xuống.

- " Hôm nay tôi triệu tập cuộc họp khẩn cấp bởi có hai việc muốn thông báo. Việc thứ nhất đó là công bố danh sách những nhân viên thực tập trở thành nhân viên chính thức. Việc thứ hai xin thông báo với mọi người một vị lãnh đạo ở cấp trên mới được bổ nhiệm."

Mọi người ai cũng bất ngờ về thông tin thứ 2... Hội phòng bàn tán xôn xao.

- " Hèm... Sau đây xin giới thiệu. Phó Giám Đốc Tập Đoàn Hàn Thị kiêm trưởng phòng kinh doanh, phát triển chiến lược Hàn Phong lên công bố danh sách nhân viên chính thức. "

Cách của phòng được mở ra người đàn ông mặc sơ mi xanh bước vào. Mọi người dồn sự chú ý vào anh vị giám đốc kiêm trưởng phòng kinh doanh và kế hoạch này. Cô nhận ra anh ngay từ giây đầu tiên. Khuôn mặt của anh vẫn thanh tú và lạnh vậy. Ánh mắt của anh dường như hồ băng, lạnh ngắt khiến bất cứ ai nhìn vào đều cảm thấy lạnh người.

Sau vài giây nhìn đám người hỗn loạn anh nhận ra ngay cô. Người con gái khiến anh quay trở về Trung Quốc để tìm kiếm.

Anh bước lên bục đưa mắt nhìn xuống mọi người rồi nói: " Như vị trưởng phòng lý đã giới thiệu tôi là Lãnh Phong Tổng Phó tổng giám đốc sẽ tạm thời đảm nhiệm vị trí trưởng phòng kế hoạch và kinh doanh. Nhưng chỉ là tạm thời, một thời gian sau lãnh đạo sẽ sắp xếp người khác lên. Hi vọng các bạn ở đây sẽ cống hiến hết mình với Hàn Thị chúng tôi." sau lời giới thiệu không có gì mới và ngắn gọn hơn là một tràng vỗ tay nồng nhiệt của nhân viên.

- " Và sau đây tôi xin công bố danh sách trúng tuyển nhân viên chính thức.

Người thứ nhất Lã Bạc,

Cầm Hang,....

Bạch Ngọc

Vương Giao.

Và người cuối cùng là QUÁCH TỬ HY. Xin chúc mừng mọi người. "

Anh kết thúc bài phát biểu chỉ vón vèn mấy trăm chữ. Cô mỉm cười tự nói anh đã thay đổi nhiều nhưng cái tính kiêu lời so với trước vẫn không thay đổi.

Cô được chị trong văn phòng họp bảo cầm bê nước mời lãnh đạo. Đem qua chỗ anh, cô bị bọn chị nhân viên chơi đùa ngáng chân luống cuống làm đổ tách trà lên áo sơ mi xanh. Anh trừng mắt nhìn lên cô bộ dạng bực mình như muốn ăn tươi nuốt sống nói.

- " Hôm nay họp đến đây thôi, mọi người giải tán. Riêng QUách Tử Hy cô vào phòng tôi. "

Bên ngoài mọi người thích thú chờ xem kịch hay. Bởi họ biết giám đốc mới rất ghét trà hoa cúc và đặc biệt rất phải nói là khắc tinh với vết bầm. Nhưng

bị ánh mắt của anh làm lạnh sống lưng liền bỏ ý định. Mọi người rất nhanh giải tán ai về việc lấy.

Bạn đang đọc truyện *Tôi Sợ Gió Thổi Bay Mát Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.